C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark_Stone_50-Operace.PDB

PDB Name: J_P_GAREN-Mark_Stone_50-Operace
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.8.2002
Modification Date: 17.8.2002
Last Backup Date: 14.8.2002
Modification Number: 270

JEAN-PIERRE GAREN

MARK STONE

OPERACE EPSILON

1

Tex pomalu a s nesmírnými potížemi otevřel oči. Civěl do bílého stropu a vlastně ho nevnímal. Hlavou mu vířily zmatené myšlenky. Kde to je? Co se mu stalo? Chtěl zvednout hlavu a zaúpěl bolestí.
"Probouzíte se, pane Harpere," slyšel z dálky ženský hlas. "Nehýbejte se. Bolest za pár minut pomine."
Trvalo ještě nějakou chvíli, než se mohl rozhlédnout kolem sebe. Byl připoután na lůžku a z paží mu vybíhaly všelijaké hadičky a dráty napojené na přístroje. Ošetřovatelka pozorně sledovala hodnoty. Výsledky ji zjevně uspokojily a otočila se k pacientovi. Byla mladá a měla kulaťoučkou pihovatou tvář.
"Všechno je v naprostém pořádku," usmála se. "Můžu vás osvobodit."
"Vysvětlila byste mi, co tady dělám?" zeptal se, zatímco mu uvolňovala řemeny.
"Vy si nevzpomínáte?"
"Ne," zamračil se. "Jenom mám pocit, že jsem to vzal šipkou rovnou do betonu."
"Jen klid. Jste ještě pod anestetiky. Za dvě tři hodiny by mělo být všechno zase v pořádku. Já zatím uspokojím vaši zvědavost. Jste v newyorské Hlavní nemocnici. Před třiceti šesti hodinami vás přivezla policie. Našli vás na ulici a byl jste na tom pěkně mizerně. Měl jste proraženou lebku."

Odstranila mu elektrodu ze zápěstí a pokračovala: "Doktor Palmer vás původně ani nechtěl operovat, protože se obával, že nepřežijete operační šok."
Tex se opatrně dotkl obvazu na hlavě. "Řekl bych, že si už trochu vzpomínám. Byl jsem v nějakém baru a trošku jsem pil."
"Nač ta skromnost, pane Harpere?" rozesmála se sestřička. "Viděla jsem vaše krevní testy. Vypadalo to, že až na nějakou tu červenou krvinku vám v žilách koluje čistý líh."
"No tak dobře," zabručel. "Přihnul jsem si bourbonu, ale nebyl jsem opilý. Odcházel jsem tak ve dvě ráno. Ulice byla prázdná a najednou se na mě zezadu vrhli tři chlapi. Jednomu jsem stačil dát do zubů. Pak si pamatuju jenom příšernou pecku do hlavy..."
"Měl jste štěstí, že nějaký náhodný chodec zavolal policii," řekla sestra. "Takže vás odvezli rovnou k nám. Stačilo pár minut a bylo po vás. Doktor Palmer vám musel otevřít lebku, aby zabránil krvácení do mozku. Kus chybějící kosti vám nahradil kovovou protézou."
Odstranila poslední elektrodu a infuzi a dodala: "Pomůžu vám vstát. Chytněte se mě. Možná budete mít závrať."
Tex se pracně zvedl a udělal pár opatrných krůčků. Zdi se okamžitě zakomíhaly a hlavou mu projel ohnivý šíp. Celý zpocený dopadl do křesla.
"Řeknu vám, žádná sláva," ušklíbl se.
Sestra mu podala prášek a sklenici vody. "Spolkněte to." A když poslechl, dodala: "Tu tubu si nechte. Hlava vás může bolet ještě pár týdnů. Ale neberte si víc než dva denně!"
"Díky," vzdychl si Tex. "Tak se mi zdá, že budu potřebovat ošetřovatelku. Co děláte dneska večer?"
Dívka se na něj zahleděla. Navzdory obvazu a erárnímu pyžamu nevypadal zas tak špatně. Mohlo mu být asi pětatřicet. Byl statné postavy, měl trochu vysedlé lícní kosti a pěkně vykrojené rty. Po dávných mongolských předcích zdědil malinko zešikmené oči. Byl docela její typ. Přesto zavrtěla hlavou.
"Obávám se, že to nepůjde, pane Harpere. Ve vašich věcech jsme našli letenku. Dneska večer odlétáte s Procyonem na Terranii XIV. Patříte mezi kolonisty, kteří mají osídlit novou planetu. Proto vás dal pan doktor probudit dřív. Jinak byste spal až do zítřka."
Texovi ztuhly rysy. Hruď jako by mu sevřela ledová ruka. Vzpomínky se začínaly vracet. Sestra si všimla náhlé změny jeho nálady a zneklidněla.
"Necítíte se dobře, pane Harpere? Mám zavolat lékaře?"
Jen se smutně usmál. "To není třeba. Prostě se mi vrací paměť a odcházím z báječného světa amnézie. Škoda že policie přijela tak brzy. Lepší by pro mě bylo umřít."
"Tohle neříkejte!" vykřikla. "To všechno překonáte!"
Tex jen pokýval hlavou. Pak vstal, stiskl rty a snažil se přemoct závrať.
Odmítl jakoukoli pomoc a navlékl si starou kombinézu, kterou mu zatím aspoň vyčistili.
Sestřička ho doprovodila do horního patra do kanceláří. Tam si vyřídil výstupní formality.
Když strkal papíry do kapes, přistoupil k němu policista.
"Byl jste obětí přepadení, pane Harpere. Hodláte vznést žalobu?"
"Na neznámého pachatele?" zasmál se hořce Tex. "Ani nevím, jak vypadali. Zřejmě jim šlo jen o peníze a svým rychlým příjezdem jste je vyrušili."
Policista přikývl na souhlas. "Je to velice pravděpodobné. Máte pravdu, v takovém případě nemá vyšetřování smysl. Šťastnou cestu, pane Harpere, a hodně štěstí. Slyšel jsem, že život na Terranii XIV není žádný med."
Na prahu se ještě zastavil. "A ne abyste toho incidentu využil ke zmeškání odletu. Máme vás na seznamu nežádoucích osob."
"Žádný strach. Země a jejích obyvatel mám až po krk."
Tex si zapnul kapsy, ještě jednou poděkoval sestře a vyšel na střechu, kde si nastoupil do helijetu. Strčil žeton do palubní desky a motor se automaticky nastartoval. Pak si naprogramoval trasu.
Stroj se zvolna vznesl, a když dosáhl letové výšky, zamířil na jih. Brzy nadzvukovou rychlostí doletěl na newyorské předměstí Washington. Když Tex spatřil výškovou budovu Vesmírné policie, sevřelo se mu srdce a vzpomněl si na Dianu...
Z myšlenek ho vytrhlo pronikavé zvonění, jež mu oznamovalo, že doletěl do cíle. Helijet se teď vznášel

nad gigantickým astroportem, který zabíral prakticky celou bývalou Floridu. Za pět minut přistál nedaleko administrativních budov.
Tex zvolna došel k hlavní budově. Nevšímal si ruchu kolem sebe a nechal se unášet davem. V hale si na světelné tabuli přečetl odlety vesmírných lodí.
Postavil se do fronty u přepážky. Všichni ti lidé před ním byli velmi nuzně oděni. Úředník pomaloučku prověřoval jejich dokumenty, potom na ně dal razítko a otevřel dvířka, jimiž budoucí kolonista rychle prošel, než se zase zavřela. Tex přišel konečně na řadu a podal úředníkovi letenku. Muž se rychle podíval do seznamu a zabručel: "Všechno v pořádku. Vaše zavazadla byla podána už předevčírem a máte je v kabině. Paluba C, kabina 59."
Tex si uvědomil, že má větší okno, než se domníval. Absolutně si nepamatoval, že by si podával zavazadla. Stoicky pokrčil rameny.
"Šťastnou cestu, pane," popřál mu muž u přepážky. Znělo to skoro výsměšně.
Za dvířky čekali dva příslušníci Vesmírné policie v černých uniformách, kteří prověřovali totožnost kolonistů. Tex si vzdychl. Taky nosíval černou uniformu, ale to bylo, ještě než Dianu...
"Další," nařídil suše policista, podíval se na Texovy dokumenty a poznamenal: "Další emigoš." Četl dál. "Tohle je ale řízek! Odmítnutí poslušnosti, násilí, odvolán z funkce, vypovězen... No potěšpámbu!" Podezřívavě se na Texe zahleděl a dodal: "Něco si ukrad, co? To tě musím prohledat. Vyprázdni kapsy."
Tex vyložil všechno na stolek a policista ho ještě ohmatal. Dopálilo ho, že nic nenašel, a ukázal na obvaz. "Tohle dej dolů. Chci se přesvědčit, že pod tím nic neschováváš."
"To stačí, Ale," zasáhl druhý policista. "Jde rovnou ze špitálu. Má to v papírech. Dej mu pokoj. Dáme se do dalších, jinak dneska neskončíme."
Policista Texovi neochotně vrátil papíry a bradou ukázal na skleněné dveře do odletové haly. Tex si ještě s deseti emigranty nastoupil do vozidla, které je vysadilo před Procyonem. Byla to nákladní loď, která končila svou kariéru jako pendl mezi Zemí a Terranií XIV.
Eskalátor je vynesl do lodi. Tex si bez velkého zájmu prohlížel své spolupasažéry. Většinou to byly mladé dvojice, některé měly jedno nebo dvě děti.
Z těch vyzařovala jakási naděje. Zřejmě si malovali růžovou budoucnost, život na planetě, kde se budou věnovat převážně zemědělství.
Ostatní vystěhovalci, jednotlivci, se už tak nadšeně netvářili. Byli to vypovězenci jako Tex. Civilizovaná společnost se tímto způsobem zbavovala nepohodlných živlů.
V chodbách vládl zmatek. Ti, co letěli do kosmu poprvé, žasli a zároveň měli strach. Tex si nikoho nevšímal a zamířil do své kabiny. Za posledních deset let se nalétal až příliš.
Kabina, v níž měl strávit následující dva měsíce, byla ve skutečnosti maličkatá buňka s úzkým lůžkem a tak nízkým stropem, že se v ní nemohl ani narovnat. Nějaký chytrák zřejmě usoudil, že minikabiny jsou lepší než společné ubytovny. Zato jídelna a bar byly velké a trochu mírnily klaustrofobii.
Tex se zahleděl na starý kovový kufr, který mu hodili na lůžko. Tolikrát si ho už balil před misemi do všech koutů Galaxie...
Zvědavě jej otevřel, zajímalo ho, co si vzal s sebou, když si na nic nevzpomíná.
Vyklopil obsah na lůžko, prádlo a toaletní potřeby dal stranou. Stiskl tajný zámek a otevřel dvojité dno. Hvízdl si. Ani na laserovou pistoli nezapomněl! Potěžkal ji v ruce a zkontroloval zásobník. Byla to plochá zbraň, která se dala snadno ukrýt, a velice nebezpečná, když s ní někdo uměl zacházet. Policie a armáda byly vyzbrojeny termopistolemi, z nichž vyšlehne elektrická jiskra připomínající blesk. Mají takový rozptyl, že na nějakém přesném míření příliš nesejde. Jsou však hlučné a účinný dostřel mají zhruba tři sta metrů. Mezi dvěma výstřely je navíc prodleva jedné sekundy a zásobník se příliš rychle vyprázdní. Z laserové pistole vychází tichý, prakticky neviditelný paprsek, zásobník pohání miniaturní atomová baterie. Musí se s ní však přesně mířit, ale to člověku s výcvikem, jaký měl Tex, nečinilo potíže.
Vrátil zbraň do úkrytu. Byly v něm ještě další věci, které si dříve brával na mise a které mu často zachránily život. Domníval se však, že je nechal v kanceláři.
To okno ho štvalo.
Vztekle zaklopil dvojité dno. Štěstí že kufr má šidítko, které oklame klasické bezpečnostní systémy. Nedokázal si představit, co by se dělo, kdyby mu na to přišli!

Uložil si věci a natáhl se na lůžko. Opět ho rozbolela hlava. Vzal si prášek a čekal na start.

2

Všemocný náčelník Vesmírné policie Igor Karlov zavřel tlustý spis a zvedl se od stolu. Byl to skoro dvoumetrový kolos, velkou hlavu měl holou jako koleno, černé oči hluboko zapadlé do důlků pod hustým obočím. Kdyby si někdy stoupl na váhu, ukázala by hodně přes metrák. I přes svou hmotnost se ale pohyboval pružně jako šelma a jeho lidé mu přezdívali Panter.
Přistoupil ke skleněné stěně a krátce se zahleděl na slunce zapadající nad Washingtonem.
Potom sjel výtahem do podzemí. Prošel několika chodbami, šesti strážními stanovišti a zastavil se u dveří s malou tabulkou: OPERACE EPSILON. VSTUP PŘÍSNĚ ZAKÁZÁN.
Přiložil pravici na matovou skleněnou destičku a dveře se otevřely. U přístrojů tam pracovali čtyři technici v bílých pláštích. Přistoupil k němu Toni Tonelli, kterého nedávno povýšili a jmenovali jeho zástupcem.
"Všechno běží podle plánu, pane."
Karlov pokýval mohutnou hlavou. "Ať všechno nahrávají. A když říkám všechno, tak myslím všechno. Každé ráno chci svodku za posledních čtyřiadvacet hodin."
Tonelli přitakal, potom trochu zaváhal a zeptal se: "Myslíte si, že je slušné někoho vyslat do takového dobrodružství a nic mu o tom neříct?"
Černé oči se na něj pronikavě zahleděly. "Slušné!" vyštěkl posměšně Karlov. "Nevím, co to slovo znamená. Uvědomte si, že existují dvě metody. Ty, které se povedou, a ty, které se nepovedou. A mě zajímají jen ty první. Zatím však jdeme z průseru do průseru a přišli jsme o dva lidi. A pak - neposílám našeho přítele do žádného dobrodružství." Ušklíbl se a dodal: "Pouze doufám, že se i nadále bude plést do věcí, co se ho netýkají."
"Proč na to jdeme tak pracně a nepožádáme prezidenta, aby dal zahájit oficiální vyšetřování?"
Karlov si vzdychl. Tonelli byl sice horlivý a výkonný, ale chyběla mu fantazie, která může vést k pozoruhodným objevům... anebo k pozoruhodným katastrofám.
"Nemáme sebemenší důkaz. Navíc zapomínáte, že ministr pro osidlování je velice žárlivý na své výsady. Hned by začal vykřikovat něco o policejní provokaci a obvinil by nás, že chceme kontrolovat celou Pozemskou unii."
"A to je vážně nutné takové utajení?"
"Samozřejmě! Když uspějeme, můžeme tuhle metodu použít v mnohem větším rozsahu. Nemá smysl, aby se o ní naši budoucí protivníci dozvěděli."
Karlov se ještě chvíli díval na obrazovky, pak zamířil k východu. Pavučina je utkaná. Teď už jde jen o to, jestli v ní moucha uvízne.

3

Tex za sebou zavřel dveře kabiny, prošel chodbou a vstoupil do jídelny. Odevzdaně se postavil do fronty u distributoru potravy a potom si s talířem a pohárkem sedl ke stolu.
Procyon letěl už dvacet pět dní subprostorem. Za tu dobu třikrát vystoupil do normálního vesmíru, aby dobil baterie. Cestující se už seznámili. Bylo cítit jemný rozdíl mezi dobrovolnými kolonisty a malou skupinou vyhoštěnců. Vyhoštěnci však byli životaschopnější a kolonisty terorizovali.
Palubní bezpečnost zasáhla jen jednou. To když na jedné chodbě našli utlučeného kolonistu. Svědkové se však nenašli, a tak velitel zařadil případ ad acta.
Tex se nepřidal k žádné straně. Svou nemluvností odrazoval každého, kdo se s ním chtěl sblížit. Většinu času trávil na lůžku a utápěl se v bolestných vzpomínkách.
Vtom se v jídelně ozvaly výkřiky a Tex zvedl hlavu od talíře. Na druhém konci jídelny tři chlapíci obtěžovali nějakou hnědovlásku. Jeden z nich, od pohledu surovec s nízkým čelem a zarudlým obličejem, ji držel za ruku a přitahoval si ji k sobě.
Desetiletý chlapec se jí snažil bránit, ale jiný chlap mu dal takovou facku, že odletěl dva metry.
"Pusťte mě! Ne... Ede! Pomoc!"

Křik té ženy se mu zaryl do uší a bolestně mu doznával v mozku. Nevolala ho takhle Diana?
Zvedl se jako ve snu a vyrazil k hloučku.
"Pusťte ji!" vyštěkl vztekle.
Jeden z násilníků se okamžitě postavil mezi Texe a kamaráda, který se pokoušel ženu odvléct.
"Hleď si svýho, nebo ti rozmašíruju ksicht," prohlásil a ukázal Texovi ohromnou pěst.
Rval se často, svou silou se pyšnil a rád ji zneužíval. Netušil však, že Tex má za sebou velice tvrdý, skoro nelidský výcvik. Měsíc za měsícem ho instruktoři zasvěcovali do všemožných způsobů boje a ovládání všech druhů zbraní. Lékaři mu implantovali do organismu různé tajné substance, které zvyšovaly sílu svalů a urychlovaly reflexy. Vesmírná policie si na svých lidech dávala záležet.
Tex udeřil jako první. Pěstí tvrdší než ocel zasáhl protivníka prudce do břicha a vyrazil mu dech. Dál se o něj nestaral a vrhl se na toho, který držel ženu. Chlap se ani nenamáhal otočit, spoléhal na to, že ho kumpán chrání. Seknutí do šíje ho rázem zbavilo vědomí. Tomu třetímu stále ještě nedošla změna situace. Trapně se pokoušel o obranu, byl však příliš pomalý, než aby zabránil zásahu do kořene nosu, po kterém se svalil jako špalek.
Tex útočil takovou rychlostí, že třetí muž ztratil vědomí ve chvíli, kdy se první skácel k zemi. Pak mechanicky podal mladé ženě ruku a zvedl ji ze země. Desetiletý kluk se jí vrhl do náruče.
"Děkuju," zašeptala. "Nebýt vás, ti surovci by mě znásilnili. A takovou hanbu bych nepřežila."
"Copak letíte sama?"
"Ne, ale manžel musel k doktorovi na prohlídku."
"Tak mu poraďte, aby se od vás příště nevzdálil ani na krok."
Kluk se zatím vzpamatoval, podíval se na tři nehybná těla a vydechl: "Vy jste ale ranař, pane. Kdo jste?"
Tex mu neodpověděl a záznými kroky se vzdálil. Lidé se před ním uctivě rozestupovali. Mnozí kolonisté by mu byli rádi pogratulovali, ale příliš se obávali následků.
Tex se do kabiny vracel ve špatném rozmaru. Reagoval instinktivně a nyní toho litoval. A to si před odletem přísahal, že nebude hasit, co ho nepálí!
Na dveřích kabiny našel vzkaz, že se má dostavit na zdravotní prohlídku. Řekl si, že ze všeho nejdřív si dá dvacet. Z toho krátkého zápasu dostal migrénu. Od onoho přepadení se mu bolest hlavy často vracela a spotřeboval už skoro všechny prášky.
Když se mu poněkud ulevilo, zvedl se a odebral se na ošetřovnu. Přijal ho mladý sympatický lékař a nabídl mu křeslo.
"Udělejte si pohodlí, pane Harpere. Mám za úkol vyšetřit budoucí kolonisty."
Na předloktí mu zručně nasadil pás se senzory a na hlavu síťku s elektrodami.
"Zatímco budou bioanalyzátory pracovat, my si popovídáme. Takže jste se rozhodl posílit kolonii Terranii XIV," pokračoval lékař a listoval ve spise před sebou. "Je to tvrdý úkol, ale velice zajímavý. Láká vás chov zelaků?"
"Moc ne," řekl Tex a ukázal na spis. "Sám uvidíte, že se mě nikdo na názor neptal."
"Vážně, jste vyhoštěn... Ale mohl jste si klidně vybrat jinou planetu."
"Ani to ne," odvětil Tex hořce. "Dali mě na seznam první lodě, která odlétala."
"Ale ne," podivil se lékař. "Vy jste býval u Vesmírné policie!"
"Před půlrokem se mnou vyrazili dveře a ještě mě na čtyři měsíce zašili."
"Proč?"
"Nerad bych o tom mluvil," řekl Tex.
"V tom případě nebudu naléhat," usmál se lékař. "Podíváme se na výsledky."
Dlouho si je prohlížel. "Zdá se, že jste ve vynikající kondici."
"To snad, ale občas mě bolí hlava."
"Je tady záznam o vaší operaci. Můžete být rád, že jste ještě naživu. Ale uděláme ještě další vyšetření. Zavřete oči a uvolněte se."
Doktor stiskl několik tlačítek, ozvalo se tiché bzučení a Texe e zmocnila malátnost. Snažil se proti ní bojovat, ale potom to vzdal a upadl do hlubokého spánku.
***
Když pomalu otevřel oči, spatřil lékaře, jak mu podává sklenici.

"Napijte se, pomůže vám to."
Po chvíli se už mohl posadit. Cítil se unavený, myšlenky měl rozházené, jako by mu nasadili psychosondu. Mozek mu naposledy vymývali před deseti lety a měl na to velice nepříjemné vzpomínky.
"Co se stalo?" zeptal se a jazyk měl jako zdřevěnělý.
"Musel jsem vás uspat mnohem víc, než jsem měl v úmyslu," řekl lékař poněkud zklamaně. "Snažil jsem se přijít na původ těch bolestí hlavy. Nic zvláštního jsem ale nenašel. Zřejmě je to jen reakce na kovovou protézu, kterou vám nahradili kus lebeční kosti. Podle vašeho neurochirurga je to naprosto nový materiál a nikdo neví, jaké může mít vedlejší účinky. Pošlu mu kopii svého vyšetření. Ty bolesti by měly brzy ustát. Zatím berte stejná sedativa. Tady jsou. Ale na Terranii XIV je už potřebovat nebudete."
Tex sebral tubu a vstal.
"Na hodinku si lehněte," doporučil mu lékař a doprovodil ho ke dveřím.
Tex kráčel co noha nohu mine a měl strach, že upadne.
"Zatracenej felčar," bručel si. "Určitě něco zbodal."

4

Thomas Weinberg sledoval, jak Procyon přistává na terranijském astroportu. Východy se otvíraly a vystupovali první kolonisté. Byli nadšeni, že po dvou měsících mohou opět dýchat čerstvý vzduch a že konečně stojí na pevné zemi.
Weinberg byl obr s načervenalou pletí, mohlo mu být tak padesát. Život na čerstvém vzduchu a regenerační kúry ho udržovaly v perfektní kondici.
Odstoupil od okna a obrátil se k muži sedícímu za velkým pracovním stolem.
"Máme tu nováčky," řekl. "Doufám, že s nima nebude víc práce než s těma posledníma."
"Zřejmě ne," odpověděl muž. "Ale musíte si pospíšit, protože za dva měsíce je tu další kontingent."
"Žádný strach, Ronalde, hoši se dají hned zítra do práce."
"Jednejte ale diskrétně, ať kapitán Mitz nemá problémy." Obr se ušklíbl.
"Jen klid, Ronalde, Mitz je měkota a jeho lidi pracujou pro mě. Takže ho mám pořád pod dohledem."
Weinberg zalistoval ve spise na stole. "Nepokusili se nám sem nasadit dalšího fízla?"
"Však víte, že to nejde," odvětil Ronald.
"A co tenhle!" vykřikl Weinberg a zamával jedním listem. "Tady je jeden agent!"
"Přečtěte si to pořádně. Vyrazili ho před půlrokem ze služby."
"A co když je to finta?"
"To určitě ne. Dostal jsem od doktora výsledek psychosondy. Měl pěknej průser kvůli nějaký ženský. Úplnej cvok!"
"A co ostatní?" zeptal se Weinberg a ukázal na spis.
"Pod záminkou prohlídky jim taky nasadil sondu, ale nepřišel na nic zvláštního."
"Taková prověrka je praktická."
"Stojí to balík, ale sichr je sichr."
"Vím, že se nerad kompromitujete," ušklíbl se Weinberg.
"Kdy toho necháme?"
"Až získáte veškerou půdu, která nás zajímá. Smůla je, že ji vláda vyčlenila ke kolonizaci."
"Ještě že jsou tu kamarové. Zbaví nás těch nepohodlných."
"Jen to nepřehánějte, Thomasi. Jsem radši, když s nimi vyjednáváte. Pokud ztráty stoupnou, ministerstvo by mohlo požádat armádu o pomoc v boji proti těm zatraceným bestiím."
"Podle vás by si člověk mohl myslet," zavrčel Weinberg, "že stačí jen říct a oni se přetrhnou, aby prodali. Ono je to mnohem složitější. Většina přistěhovalců se hned tak něčeho nezalekne a nějaká výhrůžka s nimi příliš nehne. A kdybych jim nabídl příliš, vzbudím zbytečnou zvědavost. Proto jsem nucen používat jediný zbývající argument, a to sílu."
Ronald netrpělivě mávl rukou.
"O vašich metodách nechci nic vědět. Hlavně buďte diskrétní."
"No dobře," povzdychl si Weinberg. "Budu se snažit, abych vám nezastříkal boty krví."

***

Tex Harper vystoupil mezi posledními. Klidným krokem šel za zástupem mířícím k letištním budovám. Byly to ještě obyčejné prefabrikované baráky, ale už tam vládl značný ruch a sympatický nepořádek. Na rozvíjejících se planetách byl přílet každé lodi vítanou událostí a vždycky se seběhl značný počet zvědavců.

Po půlhodině tlačenice se kolonisté pod dohledem pořadatelů shromáždili ve velké zasedačce.

Na stupínek vyskočil tělnatý muž s holou hlavou. Starou uniformu měl rozepnutou, takže mu byla vidět chlupatá hruď. Otřel si čelo a spustil pevným hlasem:

"Jsem velitel místní policie kapitán Mitz. Za okamžik vám guvernér Phelps řekne, co se od vás očekává. Předtím vám chci dát ještě pár dobrých rad. Tady nejsou ustavičné kontroly jako na civilizovaných světech. Můžete si chodit, kam chcete a kde chcete. Jedno pravidlo tu však platí: Nesmí se narušovat veřejný pořádek! Provinilci budou okamžitě zatčeni a odesláni na svou domovskou planetu, kde se budou zodpovídat ze svých přečinů. Pokud budou klást odpor, budou bez diskuse zastřeleni."

V té chvíli se dostavil guvernér. Byl vysoký, štíhlý, aristokratických rysů a vlasy měl upravené do vln. Dobře střižená uniforma zdůrazňovala štíhlé boky a mohutný hrudník. Hlas měl vážný, hluboký, zvyklý rozkazovat.

"Dovolte, abych vás přivítal na Terranii XIV. Jsme zatím jen malá kolonie, ale rozvíjíme se. Budete se podílet na úžasném díle, na budování nového světa. Dostanete sice brožury, v nichž se můžete seznámit s naší planetou, ale rád bych byl první, kdo vám ji představí."

Zhaslo světlo a trojrozměrná projekce vytvořila na obrazovce modravou kouli.

"To je Terranie XIV," pokračoval guvernér, "z výšky dvaceti kilometrů. Hmota odpovídá 0,9 hmoty Země. Na rozdíl od Země tu máme v atmosféře o něco víc kyslíku. Je to příznivé pro pracovní výkon, ale na druhou stranu se tím zvyšuje nebezpečí požárů. Planeta se otáčí kolem své osy jednou za dvacet tři hodiny deset minut. Obíhá kolem slunce typu G, zaneseného v katalogu pod číslem 39822195. Sklon osy a oběžná dráha jsou takové, že klima na naší šířce je mírné a zaznamenáte jen malé rozdíly mezi ročními obdobími. Zkrátka sami si brzy všimnete, že klima je tu ideální."

Ukázala se další projekce v detailnějším pohledu.

"Sedm osmin planety zabírají oceány a póly jsou pokryty ledem. Je tu jeden hlavní světadíl a řada souostroví. Podle názoru našich vědců patřila k témuž světadílu, který se před sty a sty miliony let rozpadl. New Gleen, tak jsme naše město pojmenovali po astronautovi, který tuto planetu objevil, leží na hlavním kontinentu trochu severněji od rovníku."

Opět se změnil obraz a ukázalo se městečko obklopené zelenými planinami. Astroport se rozkládal na jeho jižním okraji. Na severu bylo vidět nízké pohoří.

"Půda, která vám byla přidělena, sousedí s těmito kopci. Dílce po stu hektarech jsou vyznačeny elektromagnetickými mezemi. Když mez překročíte, ucítíte slabý elektrický výboj, který je však dostatečně silný, aby odradil dobytek. Navíc si uvědomíte, že vstupujete na cizí majetek. Každý vlastník je na svém pozemku pánem a sám rozhoduje, koho k sobě pustí a koho ne. Takže než se vypravíte na návštěvu, ujistěte se, že vás tam chtějí. Pokud neoprávněně vniknete na cizí půdu, majitel vás může naprosto legálně zastřelit."

Na obrazovce se ukázal zvláštní přežvýkavec. Velký byl asi jako býk, ale měl šest končetin. Masivní hranatá hlava nesla dva rohy posazené za sebou. Měl krátkou tmavomodrou srst.

"Takhle vypadá dospělý zelak. Navzdory svému nevlídnému, snad i odpudivému vzhledu je to naprosto neškodný býložravec. Pochází z jedné vzdálené planety Pozemské unie. Velice rychle roste. Jeho chov je základem našeho hospodářství a důvodem, proč jste tady. Intenzivní chov na ostatních planetách se neosvědčil, a tak jsme se vrátili ke starým, vyzkoušených metodám. Aby zelak rychle přibýval, potřebuje čerstvou trávu a prostor. Pro začátek každý z vás dostane deset telat, která se narodila na specializované farmě po umělé inseminaci. Za šest měsíců budou mít jateční váhu a můžete je začít prodávat.

Státní družstvo vykupuje dobytek za pevnou cenu. Maso se zpracuje, projde dehydratací a expeduje se na všechny planety Unie. Zámožní labužníci, kteří mají syntetických proteinů už plné zuby, si za vysoké ceny kupují ty nejlepší kousky. Zbytek je určen pro dětskou výživu, protože rozmarná příroda vyžaduje, aby děti měly k dobrému fyzickému a psychickému vývoji dostatek přírodních proteinů. Uvidíte, že

budete mít dost práce na řadu let."
Zelak zmizel a další obraz se už neukázal.
"Jestliže jste byli vybráni ke kolonizaci Terranie XIV," pokračoval guvernér vážným hlasem, "pak proto, že jste stateční a nebojíte se dobrodružství. Nebudu vám tedy nic zastírat. Kdyby šlo jen o to, aby se zelakové pásli na prériích a později se sehnali do stád, nepotřebovali bychom tolik pracovních sil. Vaším úkolem totiž bude chránit dobytek před kamary. Je to tvrdá práce, často vyčerpávající a nebezpečná. A tohle je váš budoucí protivník."
Jako v dobře režírovaném divadle se rozsvítila obrazovka a diváci se zachvěli hrůzou. Onen tvor vzdáleně připomínal chobotnici. Byla to černavá koule o průměru zhruba jednoho metru, místy pokrytá listím. Z ní jako chapadla vybíhalo dvanáct bujně olistěných čtyřmetrových větví.
"Kamarové jsou něco jako chobotnice, napůl rostliny a napůl živočichové. Biologové tajemství jejich metabolismu dosud neodhalili. Zatím víme jen to, že útočí na lidi i na dobytek. Přemisťují se pomocí chapadel rychlostí zhruba čtyřiceti kilometrů za hodinu. Pěšky jim prostě neuniknete. Jakmile kamar svou oběť dostihne, uchopí ji chapadly, v nichž má množství jedovatých trnů. Jed vyvolá nejdřív nesnesitelné bolesti a potom oběť paralyzuje. Nakonec ji kamar sežere. Nevíme, zda ji rozleptá silnými žaludečními šťávami nebo svou kyselou mízou. Ale do dvou hodin nezbude z člověka zhola nic. Koule dokáže svůj objem ztrojnásobit až zpětinásobit."
Guvernér se odmlčel, aby osadníci jeho slova důkladně strávili, a pokračoval již optimističtěji:
"Tito tvorové mají však jednu slabinu. Stačí je zlikvidovat jediný výstřel z termopistole. Ukazují se pouze ve dne. V noci spí. Bohužel je probudí sebemenší světlo. Vědci tvrdí, že fotony jsou nezbytné k aktivaci jejich chlorofylového metabolismu. Jakmile se cítí ohroženi, jejich živočišná, tedy svalová složka, jim umožní zaútočit nebo utéct. Proto je v noci nelovíme. Zkrátka a dobře, jakmile spatříte kamara, nejdřív střílejte a teprve pak uvažujte."
Opět se rozsvítilo a strašlivý tvor zmizel z obrazovky.
"Nyní přejdeme k praktickým věcem. Mám tu padesát losů. Každá rodina nebo samostatný osadník si vytáhnou jeden. Tím se vám přiděluje pozemek a prefabrikovaný domek, který si musíte zařídit. Dále budete mít k dispozici jeden trans."
Transy byly plošiny o nosnosti jedné tuny, které poháněl atomový motor. Pohybovaly se metr nad zemí maximální rychlostí sto kilometrů za hodinu.
"Transy jsou už naloženy mladým dobytkem, zásobami, kompletní výstrojí a termopistolí, kterou musíte nosit neustále při sobě. Až zásobník vystřílíte, vyzvednete si ve městě nový."

5

Tex Harper znechuceně sledoval frontu na materiál. Vleklo se to, protože horlivý úředník sepisoval s každým kolonistou celičký inventář.
Protože si vytáhl číslo čtyřicet sedm, usoudil, že má dobré dvě hodiny času. Řekl si, že než aby se pekl na slunci, bude rozumnější podívat se do města a dát si někde skleničku. Na lodi se alkohol nenaléval, cítil se tedy už poněkud vyprahlý. Před odchodem z astroportu si seřídil hodinky na místní čas a v automatické úschovně si uložil příruční zavazadlo. Chvíli se obával přísné policejní prohlídky, místní policie se však zřejmě spoléhala na své pozemské kolegy.
U východu se krátce zastavil. Po pravé straně se tyčila budova obklopená ohradami, v nichž se tlačili zelakové, zřejmě jatka a masokombinát. Do města vedla přímá silnice. Viděl i první domy. Vzdálenost odhadl na tři kilometry a rozhodl se, že to zvládne pěšky. Po dvou měsících nečinnosti mu pohyb udělá jedině dobře.
Když guvernér Phelps hovořil o New Gleenu jako o městě, poněkud přeháněl. Bylo to nanejvýš městečko a mělo jednu hlavní ulicí, vedoucí k jediné třípatrové stavbě, což bylo nejspíš sídlo guvernéra a veškeré zdejší administrativy.
Hlavní třídu přetínalo pět nebo šest ulic a střídaly se na ní obytné domy a obchůdky. Pro člověka, který strávil život v gigantických betonových metropolích Země, to mohla být příjemná změna.
Tex si o městečku udělal představu během deseti minut a brzy objevil budovu s nápisem

HOTEL-RESTAURACE-BAR.
Bar byl celkem prostorný a vládlo v něm příjemné chladné přítmí. U tří nebo čtyř stolků sedělo nějakých deset hostů.
Když Tex vešel, hovor utichl a všichni se k němu otočili. Nikoho si nevšímal, došel k automatu na nápoje, hodil minci do otvoru a čekal. Potom se se sklenicí v ruce opřel o bar a zády k sálu pomalými doušky vychutnával alkohol.
Někdo se opřel o bar vedle něj. Otočil hlavu. Byla to mladá žena, plavovlasá, s pěknou postavou a v kratičké košilce do půli stehen. Mohlo jí být pětadvacet a byla by přímo krásná, kdyby se jí ve tváři nezračila nekonečná beznaděj a kdyby neměla vyhaslý pohled.
"Nabídnete mi skleničku?"
"Tady máte a přineste mi taky jednu." Když se vrátila, pohlédla na něj a řekla: "Vy jste jeden z těch nových. Jaké jste si vytáhl číslo?"
"Čtyřicet sedm."
"Mějte se na pozoru," zašeptala. "Váš pozemek hraničí s Weinbergovým."
A hned, jako by toho řekla víc, než chtěla, hodila do sebe skleničku. Alkohol jí trochu rozproudil krev a oživil bledé tváře.
"Proč nemáte pistoli?"
"Ještě mi ji nevydali."
"Není rozumné procházet se městem neozbrojený."
"To si kamarové troufnou až sem?" "To ne, ale jsou tady nebezpečnější zrůdy."
"Dávej si bacha, Betty," napomenul ji jeden z hostů. "Ať nepřijdeš do maléru."
"Co se mi ještě může stát horšího?" zasmála se.
Tex však vycítil, že se přece jen bojí. Ukázal bradou a zabručel: "To z nich máte takový strach?"
"Kdepak, to jsou samí hodní lidé, farmáři z okolí. Tvrdě pracují a nestojí o nějaké nepříjemnosti."
"Co děláte v tomhle pajzlu?"
"Šéf mi platí za to, že piju s hosty." Všimla si jeho pohledu a hned dodala: "Pouze za to. Já nejsem žádná kurva. Ještě ne... Pokud chcete ženskou, tak je najdete hned vedle."
"Jste vdaná?"
V očích se jí ojevily slzy. "Byla jsem. Muže mi před půlrokem zavraždili Weinbergovi lidé."
"Mlč už, Betty," ozval se znovu tentýž farmář. "Prosím tě."
Víc neřekl, protože se otevřely dveře z ulice a do místnosti vešli čtyři muži. Byli mladí a měli tvrdý výraz v očích. Opovržlivě se rozhlédli po sále a obsadili jeden stolek.
"Betty, hoď nám sem flašku bourbonu Old Crow. Z šéfových zásob."
"Zmizte, to jsou Weinbergovi lidé," šeptla a hned se odlepila od baru.
Tex by byl rád zůstal už z obyčejné zvědavosti, ale když se podíval na hodinky, zašklebil se. Měl co dělat, aby se včas vrátil na astroport. Problémy ostatních mu byly ostatně lhostejné a přál si být sám.
Zvolna došel k východu a s ním další dva hosté, kteří zjevně netoužili setrvat v přítomnosti nových příchozích.
Onen opatrný kolonista si vylezl na trans. Tex k němu přistoupil.
"Nejedete náhodou na astroport, pane?"
"Jedu. Chci si tam vyzvednout materiál. Skočil jsem si na panáka, než vyloží loď. Svezete se?"
"Díky." Tex se usadil na lavičce.
Když se plošina rozletěla, zeptal se: "Proč jste Betty zarazil?"
Farmáři bylo asi padesát let, vrásčitou tvář měl sežehnutou sluncem.
"Hochu, brzy pochopíte, že čím míň budete na Terranii mluvit, tím máte větší šanci, že uvidíte další východ slunce. Chudák holka žalem napůl zešílela. A vždycky když jedu do města, mám strach, aby si něco neudělala."
To už se trans zastavil u astroportu a Tex se víc nedozvěděl. Poděkoval a seskočil na zem.
Formality probíhaly mnohem rychleji, než očekával. Vyzvedl si zavazadlo a dostavil se k netrpělivému úředníkovi, který ho dovedl před trans naložený velkou klecí.
"Tady máte deset mladých zelaků," spustil monotónním hlasem. "Zásoby na tři měsíce, kompletní výstroj

a výzbroj, příručku s radami pro chovatele a jak bojovat s kamary a plánek nejbližšího okolí vašeho pozemku." Zvedl opasek. "A tady je pistole. Předpokládám, že s ní umíte zacházet."
Tex se opásal, vytáhl zbraň z pouzdra a potěžkal ji. Jedním prstem uvolnil zásobník a přesvědčil se, že je plný.
"Zdá se, že zbraně jsou vám důvěrně známé," poznamenal úředník podezřívavě. "Nicméně ji používejte jen po zralé úvaze. Ve městě je spousta pitomců, co si rádi zastřílí. Tady mi to podepište."
Tex si sedl do transu a nastartoval. Trans byl už ojetý, ale v docela dobrém stavu. Zatímco se motor zahříval, prohlížel si plán. Pozemek měl úplně na severu na úpatí těch kopců či hor. Na západ a na jih byly podobné pozemky, ale východ zabíralo jediné území, stokrát větší než jeho, které bylo na plánu vyznačeno jako Weinbergův majetek. "Jako by chtěl pohltit celou oblast," zabručel Tex. Něco ho ale mátlo. Weinbergův majetek neměl pravoúhlé ohraničení, ale táhl se podél hor. Za ním, dál na sever, jako by země nikomu nepatřila. Zřejmě dosud nepřidělená, panenská půda.
Tex objel město a podle směrovek namířil na sever. Transy měly tu výhodu, že se kvůli nim nemusely budovat silnice. Všude kolem se táhly prérie a na nich se pásli zelakové.
Zanedlouho dorazil k prefabrikovanému baráku. Stavba měla obývací pokoj, ložnici a hygienické zařízení. Voda byla z artéské studny a malá atomová baterie dodávala elektřinu.
Nerozhodně se zastavil a nevěděl, čím začít. Vzhledem k tomu, že se už blížilo poledne, rozhodl se, že ze všeho nejdřív poobědvá. Otevřel si konzervu a při jídle si listoval v příručce. Mladí zelakové představovali momentálně ten nejnaléhavější problém, protože už bučeli žízní.
U domu bylo napajedlo. Pustil do něj vodu a přistoupil ke kleci. Váhal. Máji otevřít? A co když se mu zelakové rozutečou?
Rozhlédl se a ujistil se, že v okolí není žádný kamar. Potom se rozhodl. Zavřené je stejně nechat nemůže. Zvířata se nemotorně vyhrnula ven, ještě si neuměla zkoordinovat pohyb na šesti nohou. Vypadala jako vychrtlé ovce a Tex si nedokázal představit, že za pár měsíců dosáhnou rozměrů těch statných kusů, které viděl na prérii.
Navzdory jeho obavám se zelakové hnali k napajedlu, a když se napili, začali se pást hned vedle.
Tex vyložil trans a nanosil bedny do obývacího pokoje. Rozhodl se, že je uspořádá až později. Z kufru vytáhl laserovou pistoli a zastrčil ji do kapsy. Potom si vzal opasek s termopistolí.
Do setmění zbývalo ještě pět hodin, a tak ho napadlo, že by si mohl prohlédnout svůj pozemek. Zajel s transem až k západní hranici, potom postupoval k severu a dával si pozor, aby byl od meze vzdálen aspoň dvě stě metrů. Nechtěl nějakému nevrlému sousedovi zavdat příčinu ke střelbě.
Prérie nebyla úplně rovná. Protínala ji údolí a místy na ní rostly husté křoviny. Vypadalo to sice hezky, ale zároveň to umožňovalo úkryt možnému útočníkovi. Ta údolí si bude muset pořádně prohlédnout. Zatím však pokračoval v cestě, aby měl celkový přehled.
Brzy se dostal k úpatí hor, které ohraničovaly obzor. Byl to spíš shluk skal, místy vysokých až osm set metrů. Mezi skalami rostly tu a tam keře a viděl i stromy připomínající pozemské borovice. Z hor stékalo dolů na prérii několik potůčků. Tady musel zastavit, protože mezi skalami by se s transem manévrovalo špatně. Slunce ještě pražilo, a tak si řekl, že si dopřeje zastávku.
Ušel asi dvacet metrů a zrovna se chystal obejít jedno skalisko, když cosi zaslechl. Zůstal stát a pozorně poslouchal. Zpoza skály se vyhrnul kamar a rovněž se zastavil. Stál na zadních chapadlech a předními mával. Tex vytasil pistoli, namířil na tu zrůdu a stiskl spoušť.
Do netvorova těla zajel rudý paprsek a chapadla se mu hned stáhla. Koule se několikrát křečovitě zachvěla a z ran se jí vyvalila hustá, narudlá tekutina. Krev, nebo míza? Těžko říct.
Tex se nějakou chvíli díval na nehybného protivníka. Noví kolonisté museli mít nervy ze železa. Ještě že má za sebou výcvik, jinak by sotva dokázal tasit dřív, než by na něj kamar zaútočil. Otřel si čelo a vrátil se k transu. Na životě mu příliš nezáleželo, ale nerad by zmizel v chapadlech toho živočicha.
Pomalu jel podél hor, ale dalšího kamara už nespatřil. Když se dostal k hranicím Weinbergova majetku, zabočil doprava ke svému baráku. Kam až dohlédl, všude viděl jen prérii s několika málo zelaky. Překvapilo ho že jich není víc. Očekával, že jeho mocný soused se věnuje intenzivnímu chovu. V dálce spatřil shluk bílých staveb. Weinberg hodně budoval...
Když se zastavil před domem, už se stmívalo. Malí zelakové leželi spořádaně nedaleko napajedla

Zřejmě se o sebe dokázali postarat.

6

Tex zaslechl tiché bručení transu a zvedl hlavu. Už hospodařil na svém pozemku druhý den. Předešlý den prohlédl všechny nejbližší křoviny a zabil dalšího kamara. Teď stavěl plůtek, aby mu mladí zelakové nelezli do domu.
Trans se zastavil o deset metrů dál, vystoupili z něj čtyři muži a pomalu se k němu blížili. Tex je hned poznal. Byli to Weinbergovi lidé, které viděl ve městě v baru.
"Nazdar!" řekl jeden. "Přišli jsme se mrknout, jak ses zabydlel."
Tex jen kývl hlavou.
"Říkali jsme si, co tady chlápek jako ty dělá sám."
Když Tex stále nic neříkal, muž pokračoval: "A co kdybys to prodal?"
"Za kolik?"
"Pan Weinberg by šel až na tisíc dolsů. Za to si pořídíš letenku a můžeš se vrátit na Zemi."
"Na většině civilizovaných planet jsem nežádoucí," odvětil Tex.
Muž se rozesmál a otočil se ke svým druhům.
"Vidíš, Hansi, nejsi jedinej!"
Znovu se obrátil k Texovi.
"V tom případě tady můžeš zůstat. Pan Weinberg tě určitě zaměstná."
"Lituju, ale na dalšího šéfa už nemám náladu." Čtveřice se rozestoupila a přiblížila se až těsně k němu, takže si připadal jako v obklíčení.
"To je škoda," prohlásil jejich vůdce. "Tady není život růžověj a stávaj se tady ošklivý nehody. Když někdo zmizí, většinou za to můžou kamarové. Jsou to náramně praktický potvory." Když viděl, že pohrůžka na Texe nezapůsobila, pokračoval: "Taky ti může shořet barák a ty s ním. V tyhle oblasti jsou častý i požáry. Je to přebytkem kyslíku, jak tvrděj vědátoři."
"To je vše?" otázal se netečně Tex.
"Jestli budeš dál dělat blbýho," vybuchl muž, "můžeme tě taky sejmout rovnou."
Tex se ušklíbl. "Stoupli jste si tak šikovně, že byste si navzájem ublížili."
Chlap svým druhům vztekle nařídil, aby se rozestoupili. Vytvářeli teď půlkruh asi pět metrů od Texe, ten však neuvěřitelnou rychlostí tasil.
"To není špatný," poznamenal posměšně vůdce, aby zakryl své zklamání. "Ale uvědom si, že jsme čtyři a všechny nás nezabiješ."
Tex se mu upřeně zahleděl do očí. "Stačí, aby se jeden hnul, a vystřelím nejdřív na tebe. I když zařvu, jsem si jist, že se do pekla dostavíš přede mnou."
Muži naskočil na čele pot. Tenhle zatracený kolonista vypadá až příliš jistý sám sebou a zřejmě je zatraceně tvrdý. Teď se z toho musí nějak vyvléknout a neztratit tvář.
Rozesmál se, ale znělo to falešně.
"No tak, příteli, jen klid. To byl jen fór. Takhle si mazáci tady střílej z nováčků, víš?"
Kolonista však k jeho zklamání nehnul ani brvou.
"Řekni svým lidem," procedil mezi zuby, "aby si odepnuli opasky. Jestli někdo z nich udělá prudší pohyb, proměním ho v pochodeň."
"Ale vždyť povídám, že je to jenom fór!"
"Mně to jako fór nepřipadá."
Chlap v sobě dusil vztek, ale nezbývalo mu než poslechnout. Nařídil svým lidem, aby odhodili zbraně.
"A teď si nastupte na trans," pokračoval Tex. "Až mě budete ohrožovat příště, může se stát, že už nebudu tak trpělivý. A ještě něco. Vyřiď Weinbergovi, že ho obviním ze všeho, o co se proti mně pokusíte. Vypije si to on."
Trans prudce odstartoval a brzy se ztratil za obzorem. Tex posbíral zbraně. Chvíli uvažoval, že by celý incident nahlásil policii, ale pak se podobných myšlenek vzdal. Svědky neměl a ti čtyři by tvrdili, že si to všechno vymyslel.

Vrátil se do baráku a napil se. Ušklíbl se, protože alkohol mu na astroportu nedali. Musí se vypravit do města a koupit si pár lahví bourbonu. Popíjel cosi s příchutí pomeranče a uvažoval o té příhodě. Ta potyčka ho štvala. Jestli si Weinberg hodlá rozšířit majetek, jistě nebude ohrožovat jen Texe, ale i ostatní kolonisty v okolí. A ti nedokážou takovému nátlaku dlouho odolávat. Mohl si sice stokrát říkat, že mu do toho nic není, ale...
Sem se dostal proto, že chtěl zapomenout na Dianu. Pokrytecky se snažil přesvědčit sám sebe, že činnost je pro něj ten nejlepší prostředek k zapomenutí.
Přistoupil k videofonu a chtěl se spojit s nejbližším sousedem. Vyhledal si na plánku číslo a vytočil je. Přístroj byl však němý.
Další budování ohrady odložil a skoro automaticky zamířil k transu.
Proč se tam nevypravit rovnou? Je přece normální, když se člověk seznámí se sousedy. Jenom si zajede kousek na sever, jestli tam nejsou nějací kamarové.
***
Zastavil trans dvacet metrů od baráku, který vypadal navlas stejně jako jeho. Nestačil ani sestoupit a už se otevřely dveře a v nich se objevil světlovlasý svalovec. Měl ještě mladou tvář, napjatou vzrušením, a mířil na Texe pistolí.
"Ani hnout! Co chcete?" zavrčel.
"Jmenuju se Tex Harper a sousedím s vámi na východě. Chtěl jsem vás zavolat videofonem, ale mám ho porouchaný."
Muž se trochu uvolnil a sklonil hlaveň.
"Já taky. Jsem Ed Sandford. Promiňte to přivítání, ale měl jsem dneska ráno velice nepříjemnou návštěvu. Pojďte dál, ve stínu se nám bude povídat lip."
V obývacím pokoji uklízela mladá hnědovláska a pomáhal jí asi desetiletý klučina.
"To je moje žena Paula a syn Petr."
Tex se usmál, ta ironie osudu ho pobavila.
"Mám pocit, že jsme se už viděli na lodi."
Paní Sandfordová radostně vykřikla. "Ale ovšem! Vy jste ten muž, co mě zachránil před těmi surovci. Všude jsme vás s manželem hledali, ale marně. Kde jste se schovával?"
"Celou dobu jsem byl v kabině."
Ed Sandford mu stiskl ruku. "Kdykoli budete potřebovat nějakou pomoc, obraťte se na mě. Váš výkon na Petra tak zapůsobil, že o vás pořád mluví jako o někom mezi Herkulem a Supermanem."
"Co se vám dneska přihodilo?" zeptal se Tex, aby konečně změnil téma.
"Ukázali se tady čtyři chlapi a chtěli koupit můj pozemek. Když jsem odmítl, dali mi otevřeně najevo, že klidně použijou sílu."
"V kolik se to stalo?"
"Po svítání. Právě jsem vstával. Že by navštívili i vás?"
"Zřejmě jsem byl na řadě hned po vás."
"Prodáte?" zeptal se úzkostlivě Ed.
"A vy?"
"Odmítl jsem, ale teď si dělám starosti o rodinu. Byli jsme se podívat v New Gleenu, koupit si něco, a slyšel jsem nějaký řeči. Prý hodně kolonistů zmizí a nemůžou za to vždycky kamarové."
"Když jsme u těch kamarů, máte jich na pozemku docela úrodu. Cestou jsem si dovolil tři zabít."
"Díky. Zatím jsem prozkoumal jen bezprostřední okolí. Na lov jsem chtěl jít dneska odpoledne, ale teď se bojím vzdálit od rodiny."
"Přece ti říkám, Ede, že se dokážu ubránit sama."
"A čím?" uchechtl se manžel. "Pistoli máme jen jednu."
"Promiňte na okamžik," řekl Tex a vstal.
Když se vrátil, podal ženě opasek.
"Dovolte, abych vám ho věnoval. Myslím si, že skutečně bude lepší, když budete ozbrojena."
"Jak jste si opatřil zbraň? Úřady mi pro ženu nedaly, ani když jsem ji chtěl koupit."
Tex jim stručně vylíčil, jak proběhlo setkání s nezvanými návštěvníky.

"To je muselo pěkně naštvat a dá se čekat, že se příští útok bude směřovat na vás. Nechcete zůstat tady?"
"Ne, děkuju, radši se vrátím k sobě."
"Tak počkejte aspoň na večeři," pozvala ho Paula Sandfordová.
"To velice rád."
Ed se zvedl od stolu. "V tom případě využiju vaší přítomnosti a vzdálím se. Jeden zelak se mi zaběhl a rád bych ho našel dřív než kamaři."
"Nechte to na mně. Jistě máte dost jiné práce."
"Tak dobře. Paula si ze Země přivezla všelijaké rostlinky a musím je pikýrovat."
Petr tolik škemral, že mu Tex nakonec dovolil, aby šel s ním. Musel mu ale slíbit, že nesleze z transu.
"Kam mohl ten zelak utéct?" chtěl vědět Tex.
"To nevíme."
"Nevadí, budeme kroužit kolem domu tak dlouho, dokud ho nenajdeme."
Kroužili asi půl hodiny, ale stále nic. Vtom Petr vykřikl: "Tamhle v tom houští jako by se něco mihlo."
Tex zastavil pár metrů od křovin.
"Počkej tady, dokud to neprohledám," nařídil chlapci. "Kdyby vyběhl, zavolej."
Obešel houští a uslyšel tlumené bučení. Zelak zalezl do trnité houštiny a nemohl se z ní dostat ven.
Tex ho vysvobodil, a když vylézal z houštiny, zaslechl Petrův křik. To se dalo čekat! Kluk neposlechl, slezl z transu a neopatrně se přiblížil k houští. Jako na potvoru se tam skrýval jeden kamar. Petr uháněl ze všech sil, ale zvíře bylo neuvěřitelně rychlé.
Tex bleskově tasil a kamara zabil, když nebyl od Petra dál než metr.
Doběhl k chlapci. Petr vzlykal, ale rychle se uklidnil.
"Střílíte fantasticky, pane, a máte prima bouchačku."
Tex se ušklíbl. Bál se, aby kluka nezasáhl, a tak raději použil laserovou pistoli. Příliš ho nenadchlo, že někdo ví, že vlastní tak nebezpečnou a současně zakázanou zbraň.
"Poslyš, Petře. Oba jsme udělali chybu. Já na tebe nedával pozor, a ty jsi zase slezl z transu. Myslím, že bude lepší, když o téhle události pomlčíme. Bude to naše společné tajemství. Doma řekneme, že jsme našli zelaka a zabili jednoho kamara. A propříště už víš, že se máš vyhýbat všem křovinám."
Kluk souhlasil. Dobře věděl, že to byla jeho chyba a že by ho otec ještě přísně potrestal.

7

Večeře byla skvělá a Tex pochválil Paulu, jak vynikající jídlo umí vykouzlit z obyčejných konzerv.
"Za pár měsíců snad budu mít čerstvou zeleninu," těšila se. "Na Zemi, v té naší betonové džungli, jsem si nikdy nedokázala představit, že můžou existovat tak velké zelené plochy."
Tex ji poslouchal na půl ucha. Kdyby nebyla Diana mrtvá, možná by viděl budoucnost stejně optimisticky jako ona. Když pozoroval tohle rodinné štěstí, o to víc si uvědomoval hloubku své beznaděje. A co kdyby Weinbergův návrh přijal? Ale kam by šel? Všude by se cítil stejně.
Uvědomil si, že ho Sandford pozoruje, a vrátil se do reality. Paula odklidila nádobí a nechala muže o samotě. "Co jste prve říkal?"
"Přiznám se vám, že jsem dost neklidný," řekl Ed. "Bojím se, že se neubráníme. Na Zemi jsem byl prakticky bez kvalifikace, dělal jsem pomocného dělníka v konzervárně. Emigrace byla pro mě možností, jak uniknout z té betonové džungle. Do města bychom se už nikdy nechtěli vrátit. Ale teď mám strach, že ve snaze zachránit svou rodinu jsem ji vystavil hrozbě strašlivé smrti."
Do místnosti vešel Petr a položil na stůl podnos. Tex si v té chvíli v duchu představil smrtelně zraněného chlapce. To ne, to se nesmí stát! Nemá právo se nechat zabít, dokud neskončí s tímhle podivným vyvlastňováním.
"Hlavu vzhůru, Sandforde. Bude to tvrdé, ale my se z toho vyhrabeme. Zabil jste nějaké kamary?"
"Jen jednoho. Naštěstí jsem ho viděl už zdálky. Ale dostal jsem ho až na druhý výstřel."
"Měl byste šetřit," připomněl mu Tex.
"Měl jsem pistoli poprvé v ruce," bránil se Ed.

"Pojďte před barák," navrhl Tex a vstal od stolu. "Dám vám malou lekci."
Hodinu učil Eda bleskově tasit a pudově střílet. Potom si ještě dlouho povídali.
"Kdybych se tady z toho vyhrabal, tak věřím, že do tří let bych mohl mít docela pěkný stádo."
"To víte, že ho mít budete," dodával mu odvahu Tex. "No a já se vrátím domů. Ještě nějakou chvíli bude vidět, takže to vezmu přes kopce. Řekl bych, že tam bude kamarů nejvíc. Doufám, že vám nebude vadit, když budu lovit na vašem pozemku."
"U nás jste vždy vítán. A kdybyste něco potřeboval, stačí říct. Doufám, že nám videofony brzy opraví."
Tex se zamyslel.
"Kdyby se naskytla příležitost, zkuste se spojit s vaším sousedem na západě a zjistěte, jestli neměl taky návštěvu."
***
Trans letěl podél hor a zapadající slunce vrhalo dlouhé stíny. Tex byl jen pár set metrů od svého pozemku a laserovou pistolí skolil už tři kamary. Vtom jeho pozornost upoutal jakýsi záblesk. Opatrně sestoupil na zem a došel k trhlině mezi dvěma skalami, kterou těsně při zemi osvětloval paprsek.
Na malé ploše mezi hladkými skalními stěnami, vysokými asi patnáct metrů, se shromáždilo víc než dvacet kamarů. Tvorové byli prakticky ve slepé uličce, v pasti. Texovi se situace zdála nesmírně výhodná, zvlášť když zjistil, že kolem jsou jen samé suché keře, které stačí jenom zapálit.
Vytáhl termopistoli a zapálil keře před roklí. Kamaři teď nemohli ven. Potom na ně zahájil palbu. V rokli nastal zmatek, šílená změť chapadel. Některá zvířata se snažila projít ohněm, zmizet.
Tex klidně sledoval hrůzné divadlo a náhle se ho zmocnila podivná nevolnost. Jako by se mu do mozku vkrádala cizí myšlenka.
Tex Harper byl tak trošku telepat a u Vesmírné policie si tento talent ještě vylepšil. Při různých misích tak mohl komunikovat s cizími civilizacemi.
Přivřel oči a pouštěl do sebe cizí myšlenku. Byly to jen útržky pocitů, většinou panické.
"Pomoc... oheň... bolí... strach... strach..." Ukázal se obraz hory s obrovským stromem, který hned vystřídaly plameny. Potom se kontakt přerušil.
Tex ještě dlouho sledoval zapáchající dým stoupající k obloze. A co když ty myšlenky vycházely od kamarů? Pak by to byly mnohem vyvinutější bytosti, než by se podle jejich odporného vzhledu zdálo. Ale že by si toho ještě nikdo nevšiml? Exobiologové mají přece detektory cerebrálních vln. Napadlo ho, jestli ty bytosti nemají kolektivní myšlení.
V zadumání si nastoupil na trans. Jestli jsou ty bytosti aspoň trošinku inteligentní, pak mohou být mnohem nebezpečnější, než se všichni domnívají.
***
Trans se zastavil padesát metrů za Texovým barákem. Noc byla obzvláště temná, maličký oranžový měsíc se teprve odpoutával od obzoru. Z transu sestoupili tiše čtyři muži.
"Do pěti minut zaujmete každý své postavení," zašeptal jejich vůdce. "Každý u své zdi. Až dám signál, hodíte granáty a budete dávat pozor na všechny východy, kdyby chtěl náhodou utéct. Hlavně se nenechte překvapit. Neúspěch je vyloučen. Weinberg včera pěkně zuřil."
"Klid, Carle, všechno bude v pořádku. Už se těším na odměnu."
Muži se rozešli a splynuli s tmou.
Noční klid narušilo tiché hvízdnutí, po němž následovaly čtyři tlumené exploze. Zdi okamžitě vzplanuly oranžovým plamenem. Během dvou minut se dům změnil v ohnivou výheň. Muži čekali s pistolemi v rukou, až majitel vyleze. Marně. Střecha se zhroutila, vyletěl roj jisker a plameny se trochu snížily.
Carl si mnul ruce.
"Dobrá práce. A teď honem pryč, než se tady ukáže nějaký zvědavec."
Zvolna se vraceli k transu a Hans usedl k řízení. Stiskl startér a motor se rozeřval. Carl si s úsměvem sedl vedle něj a natáhl si nohy.
Vtom temnotu prořízl narudlý záblesk a čelní sklo explodovalo. Carl zděšeně viděl, jak Hansovi zmizela hlava. Jako by mu ji někdo vygumoval. Z krku vystříkl proud krve. To bylo taky to poslední, co vnímal.
Trans bez pilota se řítil kupředu a víc než dvousetkilometrovou rychlostí narazil do stromu. Dopadl na zem a vybuchl.

***

Tex sestoupil z transu a zamířil k baráku s nápisem POLICIE. Byla časná ranní hodina a hlavní třída New Gleenu byla prakticky prázdná.

"Co chcete?" zavrčel na něj policista, podle jmenovky Dan Partland, kterého zjevně vyrušil z dřímoty. Byl malý, podsaditý a měl kulatou, zarostlou tvář. "Jdu podat žalobu. Jakási individua mi zapálila dům."

V policistových očích se ukázal náznak zájmu. "Jmenujete se?" "Tex Harper."

Partland vstal. "Barák vám shořel, protože jste byl neopatrný, a teď si vymýšlíte nějaké historky a myslíte si, že dostanete novej. Nejste první, kdo se nám snaží namluvit něco podobnýho. Radši honem zmizte, než vás obviním z podvodu."

"Ne, chci podat žalobu. Chci mluvit s kapitánem Mitzem." Otevřely se dveře a do místnosti vstoupil Mitz osobně. Vypadal unaveně a uniformu měl stejně špinavou a nedopnutou jako na astroportu.

Partland mu vysvětlil, oč jde. "Zmizte," zavrčel kapitán.

Tex ale zavrtěl hlavou. "Znám svá práva a opakuji vám, že chci podat žalobu."

"A na koho?" opáčil posměšně policista.

"Na jistého Weinberga."

S policisty to trhlo.

"Vy jste se zbláznil," vypravil ze sebe Mitz přiškrceným hlasem.

Tex zavrtěl hlavou a naklonil se k mikrofonu. Stiskl dvě tlačítka.

"Nechte to být!" protestoval Mitz.

"Chci, aby se to zaznamenalo a přeneslo do soudního počítače."

Než tomu stačili zabránit, Tex spustil: "Jmenuji se Tex Harper. Včera mě navštívila čtyři individua, která vedl jakýsi Carl. Tvrdili, že je posílá Thomas Weinberg. Chtěli koupit můj pozemek za směšnou cenu. Když jsem odmítl, vyhrožovali mi smrtí a že mi zapálí dům.

Včera jsem celé odpoledne až do noci honil kamary a dostal jsem jich přes dvacet. Byl jsem tak unavený, že jsem ani nejel domů a spal jsem na transu. Probudilo mě světlo ohně. Doběhl jsem k domu, ale nezbylo z něj prakticky nic. Tak rychle mohl shořet jedině s pomocí zápalných granátů. Taky mám pocit, že jsem viděl, jak k Weinbergovým pozemkům odlétá trans. Potom se mi zdálo, že vybuchl."

Tex odložil mikrofon a podíval se na oba policisty, kteří teď poněkud pobledli. Příběh samozřejmě trochu poupravil. Ve skutečnosti útočníky očekával. Vypálení domu sice zabránit nemohl, ale měl dobrou pozici k tomu, aby trans sestřelil.

Mitz si rukávem otřel čelo.

"Jakmile se to rozběhne, už to nic nezastaví. Budu muset vyšetřovat a vyslýchat svědky, které jste obvinil. Ale jestliže - a to je pravděpodobné - všechno popřou a vy nebudete mít jediný důkaz, čeká vás obvinění z nactiutrhání a zneužívání orgánů veřejné moci."

"Klidně to risknu. Ale musíte se mnou na můj pozemek zajistit stopy. Zápalný granát se vždycky pozná."

Kapitán se na něj podezřívavě zahleděl. "Zapomněl jsem, že jste bývalej specialista. Počkejte na nás venku."

Jakmile Tex opustil stanici, Mitz zavolal Weinbergovi.

"Budu muset vyslechnout vaše muže. Doufám, že budou vypovídat věrohodně."

"Nevím, co s nimi je. V noci se nevrátili. Dám je hledat. Proč jste tomu zatracenýmu Harperovi dovolil, aby tu výpověď nahrál?"

"Nešlo tomu zabránit. Vyzná se v zákonech lip než já a umí s tím přístrojem zacházet."

Mitz a Partland našli Texe, jak se ledabyle opírá o zeď.

"Helijetem to bude rychlejší," řekl kapitán.

Za půl hodiny přistáli u spáleniště.

"Co tady chcete ještě najít?" poznamenal cynicky Partland.

Tex jim ukázal kus roztaveného kovu. Mitz jej mechanicky sebral a vsunul jej do plastikového sáčku.

"Analýza vám ukáže, že je to roznětka granátu," řekl Tex a ukázal k západu. "Útočníci uprchli tímto směrem. Zřejmě se chtěli dostat přímo na Weinbergův pozemek."

"Zakazuji vám, abyste obviňoval pana Weinberga," neudržel se Partland.

"Je to snad váš nadřízený?" zeptal se Tex.

Policista zesinal a ruka mu sjela na pažbu pistole. Avšak Texův pohled ho odradil od dokončení pohybu. Obával se, že by nebyl dostatečně rychlý.
"Podíváme se tedy tím směrem," zasáhl Mitz. "Třeba tam nějakou stopu nalezneme."
Kapitán záhy objevil trosky transu. Tentokrát začali policisté pátrat sami, bez pobízení. Těla shořela, ale identifikační štítky se zachovaly.
"Nejspíš zjistíte," poznamenal Tex, "že měli na transu granáty. Doufám, že to vše uvedete v hlášení."
"Vrátíme se," rozhodl Mitz a zatvářil se poněkud ustaraně.
***
Když Tex dokončil pochůzky po městě, navštívil bar, protože usoudil, že má nárok na trochu alkoholu. V místnosti bylo zhruba patnáct hostů. Vstoupil a hovor utichl. Nevšímal si toho, obsloužil se a potom se opřel o bar.
Hned k němu přistoupila plavovlasá Betty. Mlčky k ní přisunul minci. Pousmála se, sebrala ji a vrátila se se dvěma bourbony.
"Dobrý den, pane Harpere. Ráda vás zase vidím. Dneska se po městě povídají podivné věci. Prý vám shořel dům a zahynuli čtyři Weinbergovi lidé."
"Náhoda někdy nahrazuje spravedlnost," odtušil filozoficky.
Betty na něj krátce pohlédla. "Zvlášť když jí někdo šikovně pomůže," řekla šeptem.
"Je tady momentálně někdo od Weinberga?" pokusil se změnit téma.
"Ti tři u toho zadního stolku, ale zatím se chovali klidně. Co budete dělat bez střechy nad hlavou? Asi budete muset pozemek prodat, že?"
"Nějak si už poradím. Zůstanu."
Do baru vstoupil obr s nízkým čelem. Texe ani nepřekvapilo, když v něm poznal jednoho z pasažérů, kteří se pokoušeli znásilnit Paulu Sandfordovou.
Příchozí se zastavil na prahu, rozhlédl se po místnosti a spočinul pohledem na Texovi.
"Ty jsi ten, co si sám zapálil barák a má tu drzost, že z toho obviňuje ty chudáky mrtvý kluky?"
"O tom rozhodne soudní počítač," odvětil klidně Tex.
"Nedovolím, aby nějakej ubohej farmář špinil památku správnejch kluků," pokračoval obr, jako by neslyšel.
"Jestli to byli vaši přátelé," poznamenal Tex chraplavým hlasem, "měl jste jim poradit, aby nikam nechodili v noci s kapsami plnými zápalných granátů."
Obr se na něj vrhl. Tex však stačil uskočit a švihl rukou. Malíkovou hranou ho zasáhl do týla silou bucharu. Muž skončil nosem na podlaze. Texova rána byla tak rychlá, že si jí všimla pouze Betty.
Tex, stále s kelímkem v ruce, odstoupil o tři kroky a znovu se opřel o bar. Omráčenému už nevěnoval pozornost.
Ostatní hosté se domnívali, že chlap klopýtl, a rozesmáli se. Když se však nehýbal, zmateně ztichli.
"Nechte té rvačky..."
Weinberg nedořekl. Vešel do baru a v patách za ním Partland. S úžasem pohlédl na nehybnou horu masa a kostí a na chlapíka, který si popíjel, jako by se nechumelilo. Vždyť sám před pěti minutami požádal obra, aby tu rvačku vyvolal.
"Co se stalo?" zeptal se Partland, aby zakryl Weinbergův zmatek.
"Vůbec nic nechápeme," odpověděl někdo z personálu. "Yvan se na toho novýho rozběhl, zakopl a už nevstal."
"Já se ho ani nedotkl," ozval se Tex a podíval se na Betty, která ho jako jediná mohla prozradit.
Mladá žena jen odvrátila hlavu a mlčela.
"Odneste ho do špitálu a vraťte se na usedlost," nařídil Weinberg, který se už opět vzpamatoval.
"Neplatím vás za to, abyste vysedávali po barech."
Jeho muži honem vstali.
"A s vámi jsem se chtěl setkat, pane Harpere," obrátil se teď na Texe.
"Přání se vám splnilo, ale upozorňuji vás, že pokud někdo z vašich lidí přiblíží ruku ke zbrani, tak vystřelím nejdřív na vás."
Weinberg měl od přírody narudlou pleť a jeho zdravá barva teď přešla v karmínovou červeň. Vztek však

zvládl.
"Nikdo vás nechce zabíjet, Harpere," zasáhl přičinlivě Partland. "Myslím, že byste si měl vyslechnout návrh, který vám učiní pan Weinberg."
Tex jen kývl hlavou.
"Včera vás ohrožovali čtyři z mých lidí. Je to možné, ale už nedělali pro mě a jednali pouze za sebe. Stejně tak nemám nic společného s tím nočním incidentem."
Tex jeho manévr znalecky ocenil. Weinberg se snažil svalit veškerou vinu na mrtvé, věděl, že se už nikomu nepodaří prokázat, že jednali na jeho příkaz.
"Přesto však," pokračoval, "jsem udělal chybu, protože jsem na ně nedával dostatečně pozor, takže se cítím částečně odpovědný za jejich činy. A proto jsem se rozhodl, že vás odškodním. Nabízím vám místo zástupce správce svého majetku a pět set dolsů měsíčně."
Bylo to hodně peněz a bar zašuměl, Tex však zavrtěl hlavou.
"Radši zůstanu na svým."
"V tom případě vám zaplatím za dům. Tady je tisíc..."
"Dva tisíce," přerušil ho Tex. "Tolik chtějí za práci." Weinberg si vzdychl a vytáhl z kapsy svazek bankovek. Odpočítal.
"No dobře, tady jsou."
"A ještě přidejte pět set jako odškodné."
Weinberg znovu zbrunátněl. Ještě se mu nestalo, aby se musel takhle veřejně ponížit. Nicméně ustoupil, protože se potřeboval co nejdřív zbavit obvinění. Vyšetřování by pro něj mohlo mít nežádoucí důsledky.
S bankovkami v ruce udělal krok k Texovi.
"Nehýbejte se. Dejte ty peníze Betty a ona mi je pak předá. Radši vás vidím takhle zdálky."
Weinbergovi nezbývalo nic jiného než poslechnout. Nakonec s Partlandem rychle opustil bar. V místnosti zavládlo tíživé ticho. Hosté celou událost ještě nestrávili. Betty se nervózně zasmála. "Tak jsem ještě před smrtí viděla, jak Weinberg před někým ustoupil. Škoda že jste se tady neukázal o pár měsíců dřív."
Tex pokrčil rameny a podal jí minci. "Myslím, že nám další sklenka jedině bodne."
Když ho obsloužila, obdivně se na něj zahleděla. "Nedělejte si iluze, Betty," pousmál se. "Ustoupil jen ze strategických důvodů a svého se v žádném případě nevzdá. Pouze bude muset být opatrnější."
Zvýšil hlas, aby ho slyšeli i ostatní. "Víte, proč chce pořád rozšiřovat své pozemky, i když nerozšiřuje stáda?"
"Taky by nás to zajímalo. Zřejmě chce řídit celé město."
"To těžko. Bude tu jiný důvod. Jakmile na to přijdeme, bude se nám s ním bojovat snadněji. Zatím si musím znovu postavit dům."
Snížil hlas a dodal: "Díky, že jste Partlandovi neřekla, že jsem toho Yvana praštil."
"To bych si radši ukousla jazyk. A pak - vždyť jste se ho skoro ani nedotkl."
"Nevěřte zdání. Řekl bych, že leží s frakturou lebky."
Kývl hlavou a odešel.
Na chodníku se málem srazil s Edem Sandfordem.
"Všude jsem vás hledal," řekl osadník. "Slyšel jsem, že máte nějaké problémy, a chtěl jsem vám nabídnout pomoc. Nechcete bydlet u nás?"
"Díky, Ede, ale myslím si, že je velice nezdravé se se mnou stýkat."
"Tak přijďte aspoň na večeři."
"Moc rád. Ještě jsem nezapomněl, jaká je vaše žena vynikající kuchařka."

9

Toni Tonelli rázně vkročil do šéfovy pracovny.
Karlov odstrčil tlustý spis a zeptal se: "Je něco nového s Epsilonem?"
"Nahrávky jsou vynikající. Přesně jak jste očekával. Náš pokusný králík je už v maléru. Tady máte svodku."
Karlov si zprávu rychle přečetl.

"Zajímavé," poznamenal suše.
"Tím máme důkaz, že bychom se měli o Terranii XIV zajímat. Mám tam poslat loď?"
"V žádném případě! Stále ještě nevíme, oč přesně jde, a neznáme ani hlavní hráče. Přece nezavřeme jen ubohý kompars."
Tonelli nerozhodně potřásl hlavou. "Je to stále nebezpečnější a náš králík by mohl brzy zahynout."
"No a?" opáčil s nelidským klidem Karlov. "Kdyby se mu něco stalo, hned se to dozvíme, protože se nám přeruší spojení. Ale myslím, že se znepokojujete předčasně, je mnohem odolnější, než byste řekl. Rozlouskne to a my nebudeme muset hnout ani prstem."
Pobočníka to příliš neuklidnilo, ale poslušně odešel a Karlov se znovu zahloubal do spisu.
***
Tex dojel k Sandfordově farmě hned po soumraku. Většinu dne ztratil debatou se stavitelem a péčí o mladé zelaky. Noční příhoda je nijak nevyvedla z rovnováhy, shromáždili se o sto metrů dál a klidně se popásali.
Paula ho jako vždy přivítala a Petr nedal pokoj, dokud mu neukázal, jak si zařídil svůj pokojík.
Při večeři si Tex všiml, že Ed je nějak nesvůj. Využil Pauliny chvilkové nepřítomnosti a zeptal se ho: "Jste nějak unavený, Ede. Co se děje?"
"Nic se mi nedaří," vzdychl si farmář. "Kamarů je stále víc a jsou agresivnější. Prakticky jsem vyčerpal celý zásobník. I ten, co jste dal Paule. Jestli to bude takhle pokračovat dál, nebudeme moct ani vylízt z domu."
"Ale proč jste si nevyzvedl ve městě nový?"
Ed si vzdychl. "Ten člověk tam mi tvrdil, že už nemám nárok, že jsem svůj příděl vyčerpal. Snažil jsem se mu vysvětlit, že to musí být jistě nějaký omyl, ale nechtěl nic slyšet. Navíc s ním byla taková agresivní gorila. Musel jsem ustoupit, protože kdyby došlo ke rvačce, snad by mě zabili. Potkal jsem našeho souseda Olivera Randa. Stalo se mu totéž. Je na tom mnohem hůř, protože zbraň má jenom jednu. Chtěli jsme si stěžovat guvernérovi, ale nebyl přítomen a úředník nám řekl, abychom přišli za týden. Do té doby nás polovička zařve."
Tex to nijak nekomentoval a jen se zeptal: "Nahlásil jste i ten vadný videofon?"
"To je taky pěknej bordel! Aparáty ještě nezapojili, protože nějakej ouřada zapomněl na Zemi nějaký relé či co. Takže se musí čekat na další loď. Ať už na nás zaútočí kamarové nebo Weinberg, nemůžeme si ani přivolat pomoc. Jo, ten Weinberg. To je všude stejný problém. Všichni, kdo s ním sousedí, měli stejnou návštěvu jako my. Někteří uvažují o prodeji, zvlášť když se doslechli o vaší noční návštěvě. Smrt těch čtyř je však přece jen trochu uklidnila."
Paula před ně postavila orosené skleničky a diskrétně opustila místnost.
"Ostatně," pokračoval Ed, "ony se o tom povídají neskutečné věci. Byla to skutečně nehoda?"
"Vzhledem k mým budoucím stykům s úřady je vhodnější, když to budeme považovat za nehodu," poznamenal Tex. Ed se už dál nevyptával. Tex vstal a vytáhl termopistoli. "Vemte si ji. Zásobník je prakticky plný. Ostatní zbraně, které mi zanechali Weinbergovi muži, jsem měl bohužel v domě, takže jsou ztracené."
"A co když ji budete potřebovat?"
"Tak mi za ni dejte tu vaši. Zítra se vypravím pro munici, která vám patří." Viděl, jak Ed váhá, a dodal: "Myslete na rodinu!"
Vyměnili si zbraně a Tex se rozloučil.
"Je už pozdě," řekla starostlivě Paula. "Nechcete zůstat u nás?"
"Nebojte se. Rád se nadýchám nočního vzduchu." Prudce odstartoval s rozsvícenými světly. Když usoudil, zeje dostatečně daleko, zhasl, otočil a zastavil se za terénní vlnou, asi tři sta metrů za Sandfordovým domem.
Ušel ještě padesát metrů a lehl si do trávy. Sandfordovi už zhasli. Vytáhl dalekohled. I ten patřil mezi předměty, které skrýval v dvojitém dnu. Byl vyvinut pro potřeby Vesmírné policie a umožňoval vynikající noční vidění.
Uběhly tři hodiny a nic se nedělo. Už si říkal, že se obával zbytečně. Pokud však dobře odhadl Weinbergovu povahu, pak tento muž nepatří mezi ty, kteří se dají odradit prvním neúspěchem. Bude

muset jednat rychle, jinak se mu zastrašovací kampaň zhroutí. Ale co když dnes udeří jinde?
Zaslechl tiché bručení motoru a za chvíli už spatřil trans bez světel se třemi muži na palubě. Zastavil asi sto metrů od domu a muži sestoupili. Každý měl termopistoli.
Tex usoudil, že je příliš daleko, a opatrně se připlížil blíž. Teď byl od trojice vzdálen sotva dvacet metrů.
"...Rozumím... Zlikvidovat a těla přenést do kopců. Jako že za to můžou kamarové."
Dál už neposlouchal a zvedl laserovou pistoli. Noc prořízly tři narudlé záblesky. Muži se skáceli k zemi, ani nehlesli.
Tex Harper je přenesl na trans. Když posadil na lavici posledního, byl zpocený jako myš. Prohledal trans a vyložil z něj pistole a bedýnku se zápalnými granáty. Jeden granát vytáhl, odjistil ho a strčil jedné mrtvole do rukou. Při sebemenším nárazu vybuchne.
Nato nastartoval motor, namířil vozidlo přibližně směrem k Weinbergovu pozemku a jedno tělo opřel o řízení. Spokojeně slezl dolů a nohu třetí mrtvoly položil na akcelerátor. Trans poskočil a zmizel v temnotě. Teď už mohl být jen zvědavý, kam až doletí, než narazí na nějakou překážku.

10

Druhý den strávil část dopoledne se stavitelem, protože práce měly toho dne začít. Potom si zaletěl do baru. Nebyl si jist, že tam letí skutečně jen kvůli bourbonu.
Betty ho přivítala zcela neprofesionálním úsměvem a hned před něj postavila skleničku.
"To je pozornost podniku."
"Díky. A nebylo by tu něco k snědku?"
"Udělám vám sendvič."
Když ho obsloužila, zeptala se: "To už víte, že v noci došlo u Weinberga k neštěstí?"
Tex jen udiveně zdvihl obočí.
"Do jedné budovy naboural trans a vybuchl," pokračovala. "Tři mrtví."
"Tak si měl najmout lepší řidiče," poznamenal jedovatě.
V té chvíli vešel do baru Partland.
"Zdálo se mi, že vás vidím, jak sem jdete. Co si myslíte o té nové nehodě?"
"Nejsem placený za myšlení," odsekl Tex. "A pak... Právě jsem se o tom dozvěděl od Betty."
Partland se na něj dlouze zahleděl. "A kde jste byl vy dnes v noci?" zeptal se nakonec.
"Spal jsem na svém pozemku pod širákem, protože Weinbergovi prevíti mi zapálili dům."
"A nepotuloval jste se náhodou poblíž pana Weinberga?" Tex se rozesmál. "Jen si představte, že se mi podařilo proniknout na farmu plnou lidí, pak zabít tři chlapy a posadit je do transu! A že by mě nikdo nepřistih?"
"Tři zaměstnanci pana Weinberga si po večeři zaletěli do města."
"V tom případě si obejděte bary."
"Vše nasvědčuje tomu, že se do New Gleenu už nedostali."
Tex se zamyslel. "Pokud máte zájem o neuvěřitelné historky... Dejme tomu, že ta tři individua měla na Weinbergův příkaz vyvraždit jednu rodinu. Jenomže přišli o život, dřív než stačili zločin spáchat, a jejich těla byla obratem vrácena odesilateli."
Partland a Tex Harper si hleděli upřeně do očí.
"To je hovadina," prohlásil Partland. "Doporučuju vám, abyste na něco takového rychle zapomněl, jinak vás čekají potíže s nactiutrháním."
Tex se ušklíbl. "Však jsem vám povídal, že je to neuvěřitelná historka."
Policista se k němu otočil zády a zamířil ke dveřím.
Než stačil překročit práh, Tex za ním zavolal: "Předpokládám, že jste na cestě k panu Weinbergovi, mohl byste mu něco vyřídit?" A než mohl Partland odpovědět, pokračoval: "Řekněte mu, že mám na Terranii XIV báječného kamaráda. Je mu deset a jmenuje se Petr. Byl bych velice nerad, kdyby se mu cokoliv přihodilo, jako že by se například stal sirotkem. Doufám, že pan Weinberg může takovým nehodám zamezit..."
"Jinak?"

"Mýlíte se! To není vyhrožování. Pan Weinberg jistě ví, že cesty prozřetelnosti jsou nevyzpytatelné a že jsme vždy vydáni na milost a nemilost nešťastným náhodám."
Partlandovi se zablesklo v očích, ale neodpověděl. Vztekle vyšel na ulici a třískl za sebou dveřmi.
"Takže," zašeptala Betty, "jste to byl zase vy, kdo..."
"No tak, vážená, nenechávejte se unášet svou fantazií. Jenom jsem tak spekuloval. A díky za sendvič. Příští týden se určitě stavím na skleničku."
"Dávejte si pozor, pane Harpere. Smrt sedmi lidí nenechá Weinberg jen tak!"
Necelých sto metrů dál byl obchod se zbraněmi a výdejna zásobníků. Za stolem tam seděl hubený muž s úzkým obličejem. Po jeho pravici se o stěnu opírala neforemná hora masa. V porovnání s hrudníkem a svaly měl onen muž směšně malou hlavu.
"Dochází mi zásobník a přišel jsem si pro nový," oznámil Tex. Úředník si vyžádal jeho identifikační štítek a zahleděl se do seznamu.
"Lituji, pane Harpere, ale zásobník jste si vyměnil již včera. Vzhledem k zásobovacím potížím přidělujeme pouze jeden na týden."
"To musí být nějaký omyl, ještě jsem u vás nebyl."
"Nediskutujte. Tady to stojí černé na bílém."
"A já vás tady včera viděl," prohlásil obr. "Pamatuju si vás."
"Že by odpoledne?" nadhodil Tex a hlas se mu třásl vzteky.
"Jasně, odpoledne to bylo."
"To je ale nesmysl! Byl jsem se stavitelem a ten mi to může dosvědčit!"
Kolos se odlepil od zdi.
"To jako chceš říct, že lžu?"
Tex pochopil, že s něčím takovým mohli kolonisté jen těžko debatovat.
"Ovšem, a k tomu ještě blbě. Neodejdu odtud, dokud nedostanu, co mi patří."
"Milerád tě obsloužím," pravil obr a rozmáchl se pěstí připomínající spíš kyj.
Nikdy dost dobře nepochopil, co se vlastně stalo. Ta rána šla do prázdna. A než stačil o krok ustoupit, břichem mu projela pronikavá bolest a následovalo křupnutí v paži. Nechápavě se zahleděl na ruku, která odmítala poslušnost, a vzápětí vyfasoval prudkou ránu do hlavy. Před očima se mu rozprostřel červený závoj. Měl pocit, že ho pohltila obrovská vlna bolesti. Následující úder ho milosrdně odeslal do nicoty.
Netrvalo to ve skutečnosti déle než deset sekund. Úředník sáhl do zásuvky pro zbraň. Pohyb nedokončil, protože onen podivný osadník na něj namířil termopistolí. A na očích mu viděl, že ji klidně použije.
"Máte minutu na to, abyste uznal svůj omyl a vydal mi můj zásobník i zásobníky mých přátel."
"To nejde!"
"V tom případě bude o jednoho darebáka míň."
Muži se čelo orosilo chladným potem. Věděl, že Tex to myslí smrtelně vážně.
"Jen poslouchám pana Weinberga," pípl. "Každý týden, když se přidělují zásobníky, odevzdám mu je a on je zamkne v sousední místnosti. Nechá mi jich jen deset a ty dám osadníkům, které on určí."
"Otevři ten sklad."
"To nejde. Má pancéřované dveře a zámek seřízený na biovlny pana Weinberga."
"Tak dobře. Dej si čelem vzad."
Muž se domníval, že udeřila jeho poslední hodina. Třásl se jako osika a přistoupil ke stěně.
Tex ho jedinou ranou omráčil a hned se jal zkoumat zámek.
Z kapsy vytáhl černou kostku a přiložil ji k ověřovací ploše. I zde mu přišly na pomoc minulé zkušenosti. Zámky s biologickým kódem jsou značně rozšířené a agenti často musí diskrétně otevírat různé dveře. Služba dala proto vyvinout speciální dekryptor. Netrvalo ani dvacet sekund a dveře se otevřely. Bylo to prachobyčejné skladiště s bednami všemožného materiálu.
Texe překvapily krabice s logem telekomunikací. To zřejmě byla ona relé, která měla umožňovat spojení mezi osadníky. Na tohle musel mít Weinberg už opravdu dobré známosti.
Zásobníky byly ve dvou bednách. Honem je přitáhl do kanceláře, ověřil si, že na ulici nikdo není, přenesl

je na trans a rychle odjel.
Když se vrátil domů, s potěšením konstatoval, že dělníci se už dali do práce. Buldozer odstranil spáleniště a zplanýroval terén. Prefabrikáty byly pečlivě složeny a základy položeny.
Pohovořil s mistrem, nastoupil opět na trans a odjel k Sandfordovým. Co nejrychleji musel rozdělit zásobníky mezi bezbranné farmáře.
Cestou se ironicky zamyslel nad svým osudem. Přiletěl na Terranii XIV jen proto, aby se tady zahrabal, a najednou se zapletl do bláznivého dobrodružství a hraje si na zachránce hrstky kolonistů. Zjistil, že rychlý vývoj událostí mu ani neposkytl čas, aby litoval sám sebe.
U farmy parkovalo asi deset transů. Ujistil se, zda někde nejsou hlídky, opatrně se přiblížil ke dveřím a tiše je otevřel. Kolonisté tam živě diskutovali. Když si ho Sandford všiml, vykřikl: "Jen pojďte dál! Právě přemýšlíme, jak se s vámi spojit." Ukázal na ostatní. "Těm všem Weinberg vyhrožoval a přišli za mnou, abych vás požádal o ochranu."
"A proč mě?"
"Všichni vědí, že jste nás dnes v noci zachránil. Váš rozhovor s Partlandem slyšelo dost lidí a velice dobře jej pochopilo."
"Nemluvil jsem o vás."
"Ale zmínil jste se o Petrovi. Jak se vám povedlo, že jsme nic neslyšeli?"
"Myslím, že pro všechny bude nejlepší, když se budeme držet verze o nehodě."
"Dokážete nás ochránit před Weinbergovými lidmi?" zeptal se přímo pomenší chlápek.
Tex se na něj zkoumavě zahleděl.
"Pro jednoho je to nemožné. Musíte se spoléhat taky na sebe."
Všichni se zatvářili zklamaně.
"Takže budeme muset přece jen prodat," povzdychl si ten chlápek. "Přece si nenechám povraždit rodinu."
Ostatní souhlasně zabručeli. Tex cítil, že musí zasáhnout, dřív než propadnou panice.
"Pokud vás počítač vybral ke kolonizaci, pak vás jistě považoval za iniciativní a energické lidi. Musíte zorganizovat domobranu."
"Ale jak, když máme prázdné bouchačky?"
"Podařilo se mi toho úředníka ve městě přesvědčit a přivezl jsem vám zásobníky. Ale jestli budete jednat každý na vlastní pěst, ani plné zásobníky vám nepomůžou. Měli byste se spojit do skupinek po třech nebo čtyřech a bydlet společně. Tak můžete zorganizovat hlídky, vždycky po dvou honit kamary, zatímco zbylí dva budou hlídat ženy a děti."
Rázným gestem usekl protesty.
"Vím, že to není snadné. Bude to nepohodlný život. Ti, co opustí svůj domov, ho možná najdou vypálený. Ale podle mého je to jediné možné řešení. Dále si musíte pořídit vysílačky, abyste v případě přepadení mohli přivolat na pomoc sousedy."
Kolonisté začali o návrhu živě diskutovat. Tex zatím složil bedny se zásobníky.
"Nezapomeňte na sebe," připomněl mu Ed.
"Zatím si nechám ten poloprázdný zásobník," odvětil Tex.
Ed už nenaléhal. "Takže jsme utvořili čtyři skupiny," vysvětloval. "Oliver Rand zhotoví vysílačky. Dřív pracoval v elektronice. Ke které skupině se přidáte?"
"Jsem vlk samotář, ale budu vás co nejčastěji navštěvovat."
"Přijměte mé pozvání aspoň pro tuto noc. Přece nemůžete spát pořád v transu."
Tex pozvání rád přijal, protože už nutně potřeboval sprchu a nepohrdl ani pohodlnou postelí.

11

Tex Harper zastavil před novým domem. Stavitel slib splnil a práci dokončil během dvou dnů.
Začal vykládat zásoby a vtom zaslechl helijet.
Stroj dosedl před domem a rozehnal pasoucí se zelaky. Z kabiny nemotorně vyskočil kapitán Mitz.
"Jsem rád, že jste už zase doma. Včera jsem vás marně hledal."

"To je mi líto," řekl ironicky Tex. "Ale barák dokončili až dnes dopoledne."
"Chtěl jsem si s vámi promluvit o tom předvčerejším incidentu. Dva občané na vás podali žalobu pro ublížení na těle."
"To je směšné! Taková hora masa, co se nebyla schopná ani kloudně vyjadřovat, plácala nesmysly, a tak jsem jí řekl, že lže. Chlap se naštval a zvedl pěst, že mě praští, tak jako denně mlátí všechny osadníky. Když si stěžovali, tvrdil jste, že nějaké rvačky v New Gleenu vás nezajímají."
Mitz se ošil a suše pravil:
"Chudák Mac je v nemocnici s několika zlomeninami. Kdo to zaplatí?"
"Já se domníval, že Weinberg se o svůj personál postará."
"Jenže Mac pro něj nepracuje," namítl chabě Mitz.
"Koukejte, nedělejte ze mě už vola," zavrčel Tex. "Sám dobře víte, že ta gorila tam byla jen proto, aby terorizovala kolonisty a znemožnila jim přístup k zásobníkům. Nemohli se bránit proti kamarům, takže byli nuceni se vzdát a prodat majetek."
"To není pravda!" vykřikl policista. "Zásobníky se přidělují pravidelně."
"No dobře. V tom případě zašlete kopii soudnímu počítači. Snadno srovná podpisy se skutečnými podpisy kolonistů. Uvidíte, že počítač pak zahájí vyšetřování ve věci padělání podpisů."
"Snažíte se všechno zamlžit. Já vás obviňuji z toho, že jste vyhrožoval zabitím veřejnému činiteli při výkonu jeho funkce a zmlátil jste ho."
Tex se jen usmál a zavrtěl hlavou.
"Zaprvé nevykonával svou funkci, protože jsem vám už vysvětlil, že je to padělatel. Pád jeho komplice ho tak vyděsil, že sahal po zbrani. Já mu jen prostě vysvětlil, že bude rozumnější, když se bude vyhýbat extrémům."
"Ale to ještě není všechno!" vybuchl Mitz. "Zároveň jste se dopustil krádeže."
"A co jsem tam tak mohl ukrást?"
"Přece ty zásobníky!"
"Před chvíli jste povídal, že se pravidelně přidělovaly," namítl Tex. "Vidím, že mě tak toužíte obvinit, až si klidně protiřečíte. A pokud si dobře vzpomínám, pak místnost, kterou jsem údajně navštívil, je uzavřena na biozámek. Onen veřejný činitel byl tak laskav a upozornil mě, že je seřízen na Weinbergovy biovlny. Jak bych ho mohl otevřít?"
Tex vytáhl termopistoli a ukázal zásobník. "Podívejte se sám, pane kapitáne, je prakticky prázdný. Myslíte si, že bych chodil s prázdným zásobníkem, kdybych měl plný?"
Vrazil zásobník zpět do pistole a zastrčil si ji do pouzdra. Mitz se podrbal na hlavě a na čele se mu utvořila hluboká vráska.
"Snad máte pravdu. Mám pocit, že ze mě chtěli udělat blbce," zabručel.
"Kdyby jen to! Mně se zdá, že vás chtěli zneužít jako návnadu. Weinberg doufal, že vás zabiju a on pak na mě pošle všechny policajty."
Mitz si otřel čelo. "Všechno je možný," vzdychl si. "I když se mě snažíte oblbnout."
"Tedy jinak. Budeme spolu mluvit jako dva profíci. Pokud pochybujete, vraťte se k sobě do kanceláře a oznamte jim, že předložíte soudnímu počítači různé žaloby i mou výpověď. Vsadím se, že vás nepustí ani k mikrofonu."
Mitz zkrabatil obličej, jako by nabíral k pláči.
"Asi máte pravdu, Harpere. Nebudete mi věřit, ale býval jsem dobrej polda. I já měl průser a zbavili se mě sem na Terranii. Teď jsem vyřízenej, vyplivanej a předstírám, že nevidím a neslyším. Je to pro mě praktičtější, protože vím, že nemám odvahu se Weinbergovi postavit. Možná že brzo umřete, ale skoro vám závidím. Protože vy jste bojoval až do konce. Na rozdíl ode mě."
"Třeba ještě budete mít možnost všechno napravit."
"O tom silně pochybuju. Tentokrát se policie bát nemusíte, ale dávejte si bacha na Partlanda. Aby se zalíbil Weinbergovi, klidně překročí své pravomoci."
Mitz se s pokleslými rameny vrátil těžkým krokem do helijetu a odletěl.
"Škoda," povzdychl si Tex. "Málem jsme se dohodli."
Cosi zaslechl, sjel rukou k pažbě a prudce se otočil.

"Betty! Co tady sakra děláte?" vydechl překvapením.
"Mám dneska volno, a tak jsem si řekla, že se nebudu otravovat doma a že se podívám, jak bydlíte. Měl jste návštěvu, a tak jsem nechala trans o padesát metrů dál a počkala, až odletí. Ale jestli máte nějakou práci, nechci vás zdržovat."
Tex se jí s úsměvem uklonil.
"Právě naopak. Vítejte v mém skromném příbytku, princezno, a dovolte, abych vám nabídl prostou krmi."
"Přijímám, ale musíte mi dovolit, abych ji připravila sama."
Tex se nenechal dvakrát přemlouvat. Betty ho poslala do svého transu pro láhev bourbonu Old Crow, který rozhodně nebyl syntetický.
Vychladil dvě sklenice a prostřel.
Betty vešla s dvěma talíři, z nichž se kouřilo.
Pochutnávali si, zapomněli na své starosti, smáli se každé hlouposti.
Po jídle dlouho mlčeli a hleděli si do očí. Tex zvolna natáhl ruku a položil ji na její paži. Betty se zachvěla, jako by dostala elektrickou ránu. Ani nevěděli, jak k tomu došlo, líbali se. A potom je strhl vír vášně.

12

Když se za drahnou dobu vzpamatovali, leželi na posteli. Betty měla v očích slzy.
"Co se stalo?"
"Já nevím. Určitě si o mně myslíš, že jsem děvka, ale já ti přísahám, že jsi první muž, který se mě dotkl od té doby, co zmizel Tom. Ještě včera jsem si to nedokázala představit."
"Já taky ještě žádnou neměl, co zemřela Diana."
"To byla tvá žena?"
"Byla báječná. Seznámili jsme se při jednom případu. Pak nás přidělili do stejné jednotky. Láska na první pohled. Týden nato jsme se vzali. Měsíc jsme byli šťastni, pak Dianu poslali na misi na Terranii VIII. Šéf tvrdil, že to bude brnkačka."
Tex se dlouze odmlčel a Betty mu stiskla ruku.
"Někdy člověku pomůže, když se vypovídá," zašeptala. "Kolikrát jsem si přála mít přítelkyni, které bych se mohla svěřit."
"Diana doletěla na Terranii VIII a za deset dní se přestala ozývat. To mě zneklidnilo a letěl jsem ji hledat. Trvalo mi týden, než jsem ji našel. Bohužel pozdě. Pořád mám před očima její zohavené tělo. Dostala ji banda obchodníků s drogami. Neměli psychosondu, a tak ji několik dní mučili. Když jsem ji našel, umírala. Takovou hrůzu v očích jsem nikdy neviděl."
"A co pak?"
"Byl jsem šílený vzteky. Nejdřív jsem sejmul všecky, co byli v tom domě. Ale to byly jen malé ryby. Ale šel jsem po dalších a za mnou zůstávaly jen mrtvoly. Nakonec jsem se dostal ke špičce organizace. Byl to guvernérův bratr. Laserem jsem mu odřezal ruce a nohy a pak jsem se díval, jak umírá. Byl z toho hroznej skandál. Ale soudu jsem unikl, protože nejvyšší místa chtěla celou aféru ututlat. Bylo v tom zapleteno příliš mnoho hlavounů a celebrit. Odseděl jsem si ale i tak čtyři měsíce a pak mě vyrazili od policie a vyhostili sem. Už jsem se nechtěl do ničeho plést, ale zdá se, že osud rozhodl jinak."
Betty vstala, oblékla se, pak si sedla na kraj postele a obouvala se. Tex ji chtěl políbit na šíji, ale jemně se mu vymanila.
"Radši se oblékni. Blíží se sem nějaký trans."
Sandford vešel do domu, zrovna když si Tex připínal opasek.
"Doufal jsem, že budete doma. V noci se tady zas děly věci."
Všiml si Betty a zarazil se.
"Před ní můžete mluvit," usmál se Tex. "Taky nemá Weinberga nejradši. Takže co se stalo?"
"Zase zapálili jednu farmu. Naštěstí v ní nikdo nebyl. Na další zaútočili. Měli jsme rozestavené hlídky, takže útočníci přišli o výhodu překvapení a byli patřičně uvítáni. Tři tam zůstali a čtvrtý utekl. Psí známky neměli, a tak jsme je nemohli identifikovat. Ale určitě to jsou Weinbergovi lidé, jenže dokázat to

nemůžeme."
"Při takovémhle tempu bude muset brzy dělat nábor," uchechtl se Tex. "Ale i tak si dávejte pozor. Bude mít ještě větší vztek a změní styl. Doufám, že jste nenechal Paulu s Petrem o samotě."
"Pochopitelně že ne. Jsou tam i ostatní. Taky bych šel ještě rád na kamary. Mám jich tam čím dál víc. Nepůjdete se mnou?"
Tex souhlasil a Betty projevila přání, že vyrazí s nimi. Tex, ač nerad, souhlasil, ale vnutil jí jednu z ukořistěných pistolí. Sám si nasadil do zbraně nový zásobník, protože ani před přáteli nechtěl ukazovat laserovou pistoli.
Když si nastoupili do Sandfordova transu, Tex navrhl: "Vezměte to k horám. Všiml jsem si, že kamarové mají v obzvláštní zálibě skály. Škoda že nemáme dost času je pořádně prozkoumat."
Letěli pomalu a kopírovali hranici mezi oběma pozemky. Tex při letu zabil dva kamary.
"Na zpáteční cestě musíme prozkoumat keře, protože tam se cítí nejbezpečnější."
Ed přikývl a sledoval druhého kamara, který dodělával o kus dál.
"Teď už chápu, jak šetříte zásobník," obdivoval Texe. "Na tuhle vzdálenost bych ho trefil až napotřetí."
"Každý nemůže být vycvičený v zabíjení," povzdychl si hořce Tex.
Trans doletěl ke shluku skal.
"Že bychom prozkoumali tuhle soutěsku?" navrhl Ed.
"Leťte dovnitř, ale pomalu," nabádal ho Tex. "Betty, ty hlídej pravou stranu a střílej na cokoli podezřelého."
Trans uletěl asi pět set metrů nad pozvolna stoupající stezkou mezi vysokými skalami. Potom se octli nad travnatou plošinou s potůčkem.
"Tady je ale krásně!" nadchla se Betty. "Nezastavíme tu?"
Sandford přistál a už se chystal slézt, ale Tex vykřikl:
"Nehýbejte se!"
Kde se vzala, tu se vzala, najednou tu byla snad stovka kamarů. Obklíčili trans a pomalu svírali kruh.
"Jsme ztraceni!" vykřikla hystericky Betty. "Z toho se nemůžeme dostat."
Chytila se Texe. Ten stál jako zkamenělý a měl zavřené oči.
"Nehýbejte se a mlčte," pronesl suše.
Eda a Betty jeho příkrost překvapila. Nemohli pochopit, proč se tak chová. Kamarové se však k jejich nesmírné úlevě zastavili. Ubíhaly minuty a kamarové se nehýbali z místa. Ed se Texe dvakrát zeptal, co se děje, ale Tex mu vždy dal nevybíravě najevo, aby byl zticha.
Tex Harper totiž opět zachytil cizí myšlenky. Byly pochopitelně nepřátelské. Bytosti konverzovaly mezi sebou a informovaly se o příchodu těch, které považovaly za své nepřátele. Texovi však připadalo, že své dojmy předávají někomu, kdo je mnohem vzdálenější.
Plně se soustředil a pokoušel se s bytostmi navázat kontakt. Už si zoufal, ale nakonec měl pocit, že zachytil myšlenku jednoho kamara. Byl to velice slabý a velice vzdálený kontakt, jen prchavý dojem, který ihned pominul. Uplynulo několik minut, pak zachytil zřetelnější mozkovou vlnu. "Kdo jste? Proč voláte?"
"Rád bych s vámi mluvil. Myslím, že bychom se měli lépe poznat."
Do Texových neuronů vnikla cizí myšlenka. Bylo to jako jemňoučké ohmatávání. Pochopil a plně se otevřel.
"To je zvláštní," podivila se bytost. "Mám pocit, že došlo k tragickému nedorozumění. Bohužel jsme příliš daleko, abychom si vyměňovali myšlenky. Souhlasil byste, abyste se přemístil?"
Bytost vytušila Texovy námitky a hned dodala: "Nebojte se, ti, které nazýváte kamary, vás povedou. Nemusíte se opravdu bát, pokud se ke mně nebudete chovat nepřátelsky."
"Dovolte ale mým druhům odejít. Nedokážou zachytit vaše myšlenky."
"Takže vy jste výjimka?"
"Telepatů je mezi lidmi dost málo."
"V tom je patrně příčina mého omylu. Pojďte, už vás čekám."
Kontakt se přerušil a Tex potřásl hlavou. Byl vyčerpaný jako po probdělé noci. Rozbolela ho hlava. Opět se ozvaly následky toho přepadení! Hodil do sebe dva prášky.

Betty si všimla, že je konečně při smyslech, a vykřikla: "Co se ti stalo? Nebylo ti špatně?"
"Už je to zase v pořádku. Vrátíš se s Edem na farmu. Já se vrátím později."
"Ale to je šílenství!" vybuchl Ed. "Přece mezi těmi netvory nezůstanete sám! A navíc se odtud stejně nedostaneme."
"Ale dostanete. Podívejte, kamarové už uvolňují cestu. Hlavně nesahejte po zbraních."
Betty se na něj znepokojeně zahleděla.
"Co se děje? Máš horečku?"
"Nemám čas, abych vám to vysvětloval," řekl a seskočil. "Pospěšte si, je to vaše poslední šance!"
"Ale my nechceme, abyste se za nás obětoval!" protestoval Ed.
"To jsou zbytečné řeči. Rozhodl jsem se, a bašta! Nenechám si uniknout jedinečnou příležitost jak pochopit tajemství kamarů. Věřím, že nic neriskuju. Tak už zmizte a nechte mě tady."
Řekl to tak rozhodným tónem, že ho uposlechli. Ed neochotně nastartoval a zvolna se vznášel mezi nehybnými kamary. Uslzená Betty nespouštěla z Texe oči. Zamával jí a vykročil ke kamarům, kteří se před ním trochu rozestoupili.
Potom jí zmizel za zatáčkou. Ed přidával rychlost a trans konečně vyletěl z obklíčení. Po sto metrech se zastavil a Ed si otřel zpocené čelo.
"Takový strach jsem snad v životě neměl," vydechl. "Pokračujeme rovnou na farmu?"
Betty prudce zavrtěla hlavou, až se jí vlasy rozlétly.
"Počkáme na něj aspoň do západu slunce. Prosím!"
Když viděl, jak je zoufalá, souhlasil, i když byl v hloubi duše přesvědčen, že to nemá smysl.

13

Tex se s tlukoucím srdcem blížil ke kamarům. Když byl od nich vzdálen jen pár metrů, rozestoupili se. Jeden zvolna zamířil k východu.
Aha, to bude můj průvodce, dovtípil se. Aby dal najevo, že pochopil, přidal do kroku. Bytost spokojeně pokračovala rovnoměrným tempem. Šli mezi skalami dobrou hodinu, až se dostali na plošinu na vrcholu jedné z hor. Tex ohromeně hleděl na mohutný strom. Byl to přesně ten prchavý obraz, který zachytil, když zapálil skupinu kamarů.
Kmen byl široký přes pět metrů a členil se v množství větví, které se dále rozvětvovaly. Měl nahnědlou barvu a byl hladký, jako by z něj někdo sloupl kůru. Tmavozelené listy měl široké, silné a zpeřené. Vysoký byl asi dvacet metrů. Kolem kmene vyráželo množství výhonků. Strom obklopoval dvojitý kruh kamarů.
"Děkuji, že jste se sem obtěžoval."
Vlna byla tentokrát jasná a silná.
"Vnímám ve vás jistou únavu," pokračovala bytost. "Pohodlně se posaďte, protože budeme hovořit dlouho. Bohužel vám nemohu nabídnout nic, co by vyhovovalo vašemu organismu."
Tex si sedl na skalisko, otřel si obličej a telepaticky odpověděl: "Cítím se dobře. Co se chcete dozvědět?"
"Vaše volání a to, co jsem objevil ve vaší mysli, mě silně mate. Zatím jsem si myslel, že všichni vycházíte z jediné entity a myslíte stejně. Nyní zjišťuji, že jste samostatné bytosti a zřejmě velice rozdílné."
"A není tomu tak i u kamarů?"
"Ne. Ale nejjednodušší bude, když vám stručně vylíčím naše dějiny. Zatím vám s vaším dovolením prozkoumám mozek a seznámím se na oplátku s vaší civilizací."
"Můj příchod je projev dobré vůle a nechci před vámi nic skrývat."
"Nuže, dejme se do toho. Původně, před mnoha staletími, jsem byl napůl zvířecí a napůl rostlinná bytost. Postupem času však převládla rostlinná stránka. A proto mám hluboké kořeny, které odebírají ze země vodu a potřebné minerální látky. Mé listy díky sluneční energii a chlorofylu zajišťují většinu mého metabolismu. Můj mozek a část mé svalové sítě však potřebují živočišné bílkoviny. Kamaři jsou něco jako velice diferencované větvoví. Loví pro mě, svou kořist požírají a mně přinášejí potřebné bílkoviny. Za normálních časů, tedy před vaším příchodem, mi stačilo pár zvířat měsíčně."

"Ale aby mohli lovit, musí mít značnou samostatnost."
"Ne! Jsou jen součástí mne, ovládám je duchem. Když jsem objevil lidské bytosti, domníval jsem se, že jsou součástí podobné osoby jako já, ale mnohem silnější, a že ta osoba vyslala své výhonky na tento svět."
"Kdy jste se setkal s lidmi poprvé?"
"Bude to něco přes rok. Byli čtyři a přiblížili se bez obav, protože v té době bylo kamarů velice málo. Prozkoumal jsem jejich mysl, ale nedalo se s nimi komunikovat jako s vámi. Už jsem vám to vysvětlil. V tě době jsem to však nevěděl. Ale to, co jsem si v nich přečetl, mě zděsilo. Přímo je zaslepily jakési kameny, které sbírali. Pak jsem viděl hrůzné obrazy. Měly přijet stroje, rozrubat tuto horu, vyrvat a zničit veškerou vegetaci, včetně mě."
Tex vstal a pozorně se rozhlížel po zemi kolem sebe. Špičkou boty odkopl pár kamenů, párkrát rýpnul do země a vtom jeden z kamenů upoutal jeho pozornost. Zvedl ho, trochu jej očistil nožem a kámen se zeleně zaleskl.
"Smaragd," zabručel. "Velký jako holubí vejce! Mám v ruce menší jmění. A žíla zřejmě pokračuje pod horu."
"Jistě chápete," pokračovala bytost, "že jsem měl pocit, ze jednám v sebeobraně. Zvýšil jsem tedy produkci kamarů a nařídil jim, aby lovili všechny lidi, na které přijdou. Netušil jsem, ze lidé mají mocné zbraně, které mě budou nutit vyrábět stále víc a víc kamarů."
Tex uvažoval.
"Kdybychom vám slíbili, že se budeme této hoře vyhýbat, přestal byste útočit na lidi?"
"Velice rád, protože boj mě vyčerpává. Veškerou psychickou energii musím věnovat kamarům."
"A čemu jste ji věnoval dříve?"
Cítil, že jeho otázka bytost pobavila.
"Tohle vám budu vysvětlovat těžko, neboť vaše civilizace se orientuje především na praktickou činnost. Jsem spíš něco, co byste asi nazvali myslitel a filozof."
"Jsou na této planetě další bytosti jako vy?"
"Možné to je, protože jsem zdálky zachytil útržky myšlenek, ale nikdy jsme spolu nekomunikovali."
Tex si povzdychl a pokračoval: "Jak už jistě víte, jsem pouze osamocený jedinec, který nemá žádné pravomoci a který navíc bojuje s ostatními lidmi."
"Jste skutečně podivné bytosti. Škoda že jste první kontakt mezi našimi rasami nenavázal vy."
"Dokázal byste zapomenout na to, že jsme vám zničili tolik kamarů?"
"Mně je to celkem jedno. Neuvažujte živočišně, ale rostlinně. Kamaři nejsou pro mě děti nebo mláďata, ale jen výhonky z hlavního kmene, které je třeba odřezávat, aby strom sílil. Když jim odeberu svou psychickou energii, umírají. Cítím však, že jste silně zmatený. Proč?"
Tex si zvolna otřel obličej.
"Pokusím se kontaktovat naše úřady a budu je informovat o vaší existenci. Ale musím se pojistit. Kdyby někteří zjistili, že původcem kamarů jste vy, klidně by vás zničili strašlivými zbraněmi. Jednání může trvat několik dní. Mohl byste zatím zanechat útoků, prosím?"
"Velice rád."
"Vzhledem k tomu, že vám nemohu nijak zajistit bezpečnost, doporučuji vám, abyste shromáždil kamary kolem této hory, aby vás v případě potřeby chránili. Mysl případných návštěvníků snadno probádáte. Výhodou této psychické komunikace je, že nelze nic předstírat."
"Přeji vám, aby se vám to podařilo a aby naše rasy mohly žít v míru. Vy však zde budete vždy vítán a doufám, že mě budete často navštěvovat."
Tex zvolna sešel na planinu. Nespěchal, aby všechny informoval o svém objevu. Řada okolností ho nutila k opatrnosti. Zaprvé ho trápily ty smaragdy. Nyní už chápal, proč se Weinberg chce zmocnit většiny pozemků sousedících s horami.
Než planetu uvolnili pro kolonizaci, museli ji prozkoumat exobiologové, kteří pátrali po inteligentních bytostech, a geologové. Geologové měli zpracovat mapu všech eventuálních ložisek a předat ji Ministerstvu pro osidlování, které rozhoduje o tom, zda bude zájem o těžbu. Aby geolog zfalšoval nebo pozměnil svou zprávu, musel na něj být vyvinut velice silný finanční nebo jiný tlak.

Weinberg však nebyl sám. Mohl sice ovládat tu zdejší vesnici, ale na tohle neměl. Tady musely být nějaké vazby s Vesmírnou policií a Tex cítil, jak se v něm probouzejí staré instinkty. Měl vztek, že se nemůže obrátit na policejní počítač s žádostí o informace. Na okamžik ho napadlo, že by měl uvědomit bývalého šéfa, ale pomyšlení na něj v něm vzbudilo prudkou nenávist k člověku, který poslal Dianu na smrt.
Rozhodně se musí chovat velice obezřele a neprozradit nic ani přátelům.
Když se konečně dostal na planinu, slunce již zapadalo. Vzdychl si, když pomyslel na to, jak dlouho mu bude trvat cesta domů.
Vtom zpozoroval trans svých přátel.
Už si ho všimli, Ed k němu doletěl a prudce zabrzdil. Betty seskočila a rozběhla se k němu.
"Texi, myslela jsem, že tě už v životě nespatřím!"
Jemně se jí vymanil a nastoupil do transu. Nevšímal si zvědavých pohledů a přikázal:
"A teď jedeme, Ede, rovnou domů! Zasloužíme si panáka, protože takhle utahanej jsem snad v životě nebyl."
Nelhal, protože psychická komunikace vyžaduje silné, vyčerpávající soustředění. Opět se mu vracela migréna. Vzal si prášek, natáhl nohy a zavřel oči. Hlavu si opřel o Bettino rameno.
Probral se, až když trans zastavil před jeho domem. Těch pár minut spánku ho osvěžilo, prášek zabral a hlava ho přestala bolet.
Betty se hned hnala do kuchyně a zakrátko měl každý svou sklenku bourbonu.
"Co se vám vlastně stalo?" zeptal se nedočkavě Ed.
"Setkal jsem se s bytostí, jež řídí kamary. Bohužel vám nemůžu všechno vysvětlit, ani sám jsem všemu dost dobře nerozuměl. Ale myslím, že jsem dosáhl aspoň příměří. Uvědomte své přátele, aby si kamarů nevšímali. Kamaři na ně rovněž nebudou útočit a stáhnou se z jejich pozemků. Na oplátku jsem slíbil, že lidé zase nebudou chodit do hor. Myslíte, že tuto podmínku přijmou?"
"Určitě ano. Nikdo z nás nemá důvod tam chodit. A tenhle mír je jistý?"
"Upřímně tomu věřím. Umožní nám to věnovat se plně boji s Weinbergem."
"A jaká je ta bytost?" zajímala se Betty. "Určitě je to netvor. Něco jako obrovský kamar, ne?"
"Na vzhledu nezáleží," odvětil vyhýbavě Tex. "Důležitá je komunikace a dorozumění a ona bytost není o nic horší než lidé. Měli bychom se dohodnout."
"Ale proč na nás zaútočila?" namítl Ed.
"Kdoví? Třeba za to mohou lidé."
Sandford prudce vstal.
"Jdu informovat přátele. Navíc mají určitě obavy, protože jsem jim slíbil, že se vrátím do setmění."
"Dávejte si ale pozor," doporučil mu Tex. "Weinberg je mnohem nebezpečnější než kamarové."
Když Ed odešel, Betty se rovněž zvedla. Tex ji něžně uchopil za ruce.
"Nezůstaneš?"
Betty se mu jemně vymanila a upřeně se mu zahleděla do očí.
"Ne, Texi. Dneska toho bylo moc. Sténala jsem v tvém náručí a ještě chvíli předtím jsem něco takového považovala za nemožné. Pár hodin nato jsem šílela strachem, protože jsi zmizel. Milovat, třást se strachy o toho, koho miluji... Ještě nevím, jestli bych mohla taková muka snášet. Musím být chvíli sama, vše si ujasnit."
Pomohl jí do transu.
"Ale ať už se rozhodnu jakkoli," dodala ještě, "děkuju ti za dnešek. Díky tobě jsem zjistila, že ve mně ještě všechno nezemřelo."
"Potřebuju tě, stejně jako ty potřebuješ mě," zašeptal. "Zítra, nejpozději pozítří přijedu a vytáhnu tě z toho pajzlu, kde jen marníš čas."
Zamyšleně hleděl za jejím transem, který se ztrácel za obzorem. Kvůli spádu událostí úplně zapomněl na sebe. On a Betty? Bylo by to možné? Mohou opět najít štěstí po tom všem, co v životě prožili?

14

Tonelli vpadl do kanceláře. Měl tak naspěch, že zapomněl i zaklepat. Karlov se probudil z dřímoty.
"Co je?" zavrčel.
"Senzační zprávy z Terranie XIV!" vychrlil na něj pobočník. "Žije tam inteligentní bytost, o které zatím nikdo nevěděl."
Velitel si se zájmem přečetl hlášení.
"Dobře," řekl pak. "Tímhle zavřu hubu ministrovi pro osidlování. Předpokládám, že jste učinil vše potřebné, abyste doplnil spis."
"Nasadil jsem dva agenty na určené osoby. Samozřejmě mají jednat s maximální diskrétností."
"Fajn. Potom mi okamžitě postupte jejich hlášení."
"Mám nasadit naši hlídkovou loď?"
"To je ještě brzy. Doufám, že náš pokusný králíček nám dodá ještě další zajímavé informace."
"Jeho život však visí na vlásku!"
"No a co?" zasmál se Karlov. "Nejsme tady od toho, abychom si hráli na strážné anděly. Svůj osud si vybral sám."
"Nikoli však roli, tu jste mu určil vy!"
"Řekněme, že spojuje užitečné s příjemným," pravil pobaveně náčelník. "Ale kdyby události dostaly spád, smíte mě vyrušit v kteroukoli dobu."
***
Tex se vzbudil za úsvitu. Spal dost špatně, protože se obával, že ho každou chvíli přepadnou Weinbergovi lidé. Rychle se umyl, hodil na sebe kombinézu, zkontroloval laserovou pistoli a jiné pomůcky a pak si připnul opasek s termopistolí.
Do New Gleenu to vzal kolem hory. Zdálo se, že bytost drží slovo, protože nikde nespatřil jediného kamara. Před guvernérovou úřadovnou zastavil po deváté hodině.
Hned u vchodu ho zarazil nevrlý strážný.
"Kampak?"
"Rád bych mluvil s guvernérem Phelpsem."
"Momentálně není přítomen. Obraťte se na vedoucího jeho kabinetu."
Texe neochotně přijal štíhlý plavovlasý mladík v bezvadně střižené uniformě. Štítivě se podíval naTexovu otahanou kombinézu.
"Další nespokojený kolonista, že?" poznamenal.
"Chci guvernérovi oznámit něco důležitého ohledně kamarů."
"A co? Že by se stali vegetariány?"
"To hodlám sdělit jedině guvernérovi."
Mladík lhostejně pokrčil rameny.
"V tom případě přijďte za týden. Pan guvernér je na inspekční objížďce."
"Je to vážně velice naléhavé."
"To nemá smysl, pane Harpere. Už jsem vám řekl, že vás pan guvernér momentálně nemůže přijmout."
Tex pochopil, že tady neprorazí, a vzdal to.
"Přesto mu oznamte, že žádám o setkání. Až k tomu dojde, můžete si být jist, že vám za váš nedostatek pochopení rozhodně nepoděkuje."
Tajemník vstal, jako by nic neslyšel, a ukázal bradou na dveře. Tex se už neudržel zlostí, vyběhl ven a práskl za sebou dveřmi. Venku na chodníku se zastavil a uvažoval. Překonal zahořklost vůči bývalému šéfovi a rozhodl se, že ho bude informovat. Jedině on má možnost uvědomit ministra pro osidlování.
Vešel do telekomunikační ústředny a sepsal dlouhou zprávu, kterou zašifroval svým starým osobním kódem. Služební počítač jej snadno dešifruje a tím identifikuje i jeho podpis.
Podal zprávu úředníkovi, který si zaujatě čistil nehty nožem na papír. Ten přelétl očima text a prudce jej odstrčil.
"Je mi líto, pane, ale máme problémy s vysílačem rychlých subspaciálních vln. Jediné spojení je rezervováno pro oficiální sdělení."
"To znamená, že jsme odříznuti od zbytku Galaxie?"
"Nikoli úplně, pane. Pokud je vaše sdělení důležité, musíte je nejdříve předložit guvernérovi. Když jeho

důležitost uzná, přiloží je k oficiálním depeším."
"Jenže toto sdělení velice spěchá a pan guvernér bude k maní až za týden."
"V tom případě je předložte vedoucímu kabinetu," řekl otráveně úředník. "Bez jeho svolení nesmím nic odeslat."
Tex se jen stěží ubránil pokušení, aby mu nevrazil pěst do obličeje.
Připadalo mu, že objevil obrovské spiknutí, které mělo za cíl udusit jakoukoli soukromou iniciativu.
Zhnuseně odešel do baru. V tuto denní dobu byly obsazeny jen dva nebo tři stoly a zcela zjevně tam nebyl nikdo od Weinberga. Zašel k automatu, dal si dvě sklenky a odnesl je k pultu.
"Dobrý den, Betty. Dneska obsluhuju já."
"Díky, Texi. Přiznám se ti, že jsem na tebe čekala. V noci jsem prakticky nezavřela oka a pořád ještě nevím, jak se rozhodnout. Dáš mi ještě den?"
"Nemám ti co dávat či odmítat, Betty. Ten problém si můžeš vyřešit jedině ty. Vrátím se zítra."
Nasedl zase do transu a rozjel se k horám. Chtěl se znovu setkat s rostlinnou bytostí a informovat ji. Doufal jen, že bude mít chvíli strpení.
U skal vysedl a začal stoupat po stezce. Netrvalo dlouho a narazil na dva kamary, kteří komíhali chapadly.
Překonal odpor, zavřel oči a soustředil se. Brzy s bytostí navázal kontakt.
"Dobrý den, příteli. Netušil jsem, že se vrátíš tak brzy." Bytost přešla sama na tykání.
Tex stručně vylíčil, jak pochodil.
"Vnímám v tvé mysli značný zmatek. Lidé jsou zvláštní, velice impulzivní bytosti. Nemám takový pojem o čase jako vy. My se dožíváme tisíc vašich let a já se poznání otevřel teprve před čtyřmi sty lety. Týden sem, týden tam, na tom nezáleží. Tví přátelé se mě bát nemusí. Držel jsem se tvých rad a rozmístil jsem kamary v horách. Mohou přenášet tvé myšlenky a mně umožňují zkoumat myšlenky těch, kteří nepřicházejí s tak dobrým úmyslem jako ty."
Tex si s bytostí vyměňoval dojmy. Z její mysli vycházel nesmírný klid a zvolna se na něj přenášel. Byla to skutečně mírumilovná bytost a ke krutosti ji dohnaly jedině výjimečné okolnosti.
"Přeji ti štěstí, pravila nakonec. Bude-li to možné, chtěl bych někdy komunikovat s onou Betty, jejíž obraz v sobě nosíš."
Uklidněný Tex se vrátil do transu. Stavil se doma pro zásoby a zamířil k Sandfordově farmě.
"Rád bych na tuto noc přijal vaše pohostinství," sdělil Paule hned ve dveřích.
Na farmě vládl sympatický nepořádek. U Sandfordů bydlely i ještě dvě rodiny, což se neobešlo bez řady různých menších problémů, morálka však byla vcelku dobrá.
Po společné večeři, při níž se seznámil i s oněmi dvěma kolonisty a jejich manželkami, Tex navrhl:
"Vezmu si hlídku jako první."
"A nechtěl byste si radši nejdřív odpočinout?" namítl Ed. "Poslední dobou jste toho určitě moc nenaspal."
"Potřebuju hlavně přemýšlet. Noční klid mi to jistě umožní."

15

Thomas Weinberg zapadl do křesla, na které mu ukázal hostitel, a otřel si zpocený obličej.
"Jak to vypadá, Thomasi?"
"Velice špatně, Ronalde. Podařilo se mi sice najmout pár recidivistů, ale nezískal jsem jediný pozemek, který nás zajímá. Navíc jsem za necelý týden přišel o deset mužů a dva jsou ještě v nemocnici. Ti, co mi zbyli, začínají protestovat a musím jim platit dvojnásobek. A za to všecko může ten zatracenej Harper. Kolonisti si navíc zorganizovali domobranu a můj poslední útok odrazili."
"Taková domobrana je ale zakázaná. Můžete přece říct Mitzovi, ne?"
"Žádný zákon osadníkům nezakazuje, aby se navštěvovali. To však není všecko. Kamarové jsou nějak podivně pasivní. Moji lidé už dva dny nespatřili ani jednoho."
"Osadníkům brzy dojde munice," poznamenal Ronald.
"Obávám se, že ne. Po Harperově návštěvě se mi vyprázdnil sklad se zásobníky."
"Domníval jsem se, že zámek je nastaven pouze na vaše vlny."

"Ovšem. Nechápu, jak se tam dostal, ale dostal se tam."
"V tom případě se ho musíte zbavit. Pak budou osadníci tvárnější."
Weinberg se zašklebil.
"Představte si, že mě to už taky napadlo. Dokonce jsem nabídl odměnu tisíce dolsů tomu, kdo ho sejme, ale nikdo si na něj netroufá."
"Není přece nutný boj," poznamenal Ronald. "Každý má nějakou slabinu. Stačí ji najít."
Weinberg se zamyslel. "Vnukl jste mi přece jen nápad..."
"Výtečně. Dejte se do toho hned, protože času je málo. Právě jsem se dozvěděl, že ministr chce uspíšit kolonizaci a další várka tu bude ani ne za měsíc. To už musíte být vlastníkem všech pozemků, které nás zajímají. Teprve pak můžeme zahájit těžbu smaragdů a nevzbudíme přitom pozornost úřadů. Za necelý rok získáme pěkně potichoučku jmění a vrátíme se na Zemi. Jistě chápete, že by bylo hloupé nechat někoho takového, jako je Harper, aby nám to překazil."
Weinberg vstal.
"Uvidím, jestli se ten nápad dá provést."
"Průběžně mě informujte, Thomasi. Hlavně žádný skandál!"
***
Tex zastavil před barem. Byl sice netrpělivý, ale počkal do večera, aby dopřál Betty co nejvíc času. Jako obvykle strčil minci do automatu a potom přešel k baru. Ke svému nesmírnému překvapení nikde Betty neviděl. Místo ní tam byla příšerně zmalovaná zrzka.
"Kde je Betty?" zeptal se jí.
Mladá žena, jako by ho neslyšela, upřeně hleděla jinam.
Texovi došla trpělivost a prudce ji chytil za loket.
"Au, to bolí! Pusťte mě!"
"Tak mi odpovězte," zavrčel, "nebo vám tu ruku zlomím."
"Surovce!"
Zesílil stisk.
"Prosím," vydechla. "Betty odešla před dvěma hodinami."
"Sama?"
"Ne, přišli si pro ni tři od Weinberga. Protestovala, ale vytáhli ji z baru."
"A to se nikdo ani nepokusil zasáhnout?"
"Však víte, že není rozumné jim odporovat."
Vzteky se mu zatmělo před očima a zmocnila se ho prudká nenávist. Potom mu hrudník sevřel ledový krunýř a jen stěží dýchal. Betty! Diana! Copak stačí, aby se do nějaké ženy zamiloval, a hned se k ní přivalí nelítostná krvavá vlna a pohltí ji?
"Tak už dost! Přestaňte!"
Zrzčin výkřik ho navrátil do reality. Pustil ji. Na kůži jí zůstaly fialové otisky prstů.
"Mám ještě jeden dotaz," řekl chraplavým, skoro nesrozumitelným hlasem. "Je tu někdo od Weinberga?"

"Tamhle, u toho zadního stolku," odpověděla a ukázala na dva pijáky, kteří je sledovali. Tex se odlepil od baru a zamířil k nim.
"Jeden by řek, že jsi něco ztratil," prohlásil výsměšně ten mladší.
Že radši nemlčel! Tex okamžitě tasil a udeřil ho hlavní do obličeje. Mladík nestačil ani zareagovat, sjel pod stůl a z úst a rozseknuté tváře se mu začala valit krev. Jeho druh chtěl zasáhnout, ale skončil v půli pohybu, protože na čelo se mu přitisklo ústí hlavně.
"Vstávej," nařídil mu Tex, "půjdeme na procházku."
"Stejně si netroufnete vystřelit," sípal mladší a plival na zem krev.
"Myslíš?"
Mladík s hrůzou sledoval, jak se hlaveň otáčí na něj a Texův ukazováček se začíná ohýbat na spoušti. Nikdy neviděl tak kruté a nenávistné oči.
"Počkejte," vydechl, "půjdeme s vámi, ale můžeme si promluvit i tady."
"Já bych šel radši ven."

Muži si nastoupili do Texova transu.
"Sedni si k řízení," nařídil Tex tomu staršímu. "Směr sever, rychlost devadesát. Jediný podezřelý pohyb a jsi na uhel."
Když usoudil, že jsou dostatečně daleko od města, dal zastavit uprostřed prérie ozářené posledními paprsky zapadajícího slunce.
"Vystupte si a trochu si popovídáme."
Chvíli stál proti nim. Vtom mu vyjela levá noha a nakopla toho mladšího do holeně. Bylo jasně slyšet prasknutí kosti.
Mladík zavyl bolestí a složil se k zemi.
"Vždyť jste mu zlomil nohu!" vyjekl nevěřícně ten druhý.
Tex stále nic neříkal. Jeden bleskový úder hřbetem ruky a zlomil mu klíční kost. Výkřik deroucí se muži z hrdla utlumil úderem do solaru. Chlap dopadl na kolena.
Hned nato se Tex obrátil k ležícímu mladíkovi a nakopl ho do ledvin. Následovaly další a další kopance. Jejich fyzický i psychický odpor lámalo i Texovo mlčení.
"Už dost! Dost!" ječel ten mladší a přecházel do vzlykání. "Vždyť mě zabijete."
"To je mi úplně jedno," odtušil Tex s nelidským klidem. "Mně stačí, když z vás přežije aspoň jeden, aby mi odpověděl."
"A co chcete vědět?" zachroptěl ten druhý, kterému se obličej změnil v beztvarou masu.
"Kde je Betty?"
"Tak o tohle jde?" zasípal mladší. "To jste nás ani nemusel bít. Pan Weinberg nás nechal v baru, abychom vám to řekli. Je v jeho moci. Hlídá ji na jedné malé farmě mezi horou a jeho obydlím. Chce, abyste se s ním spojil videofonem. Chce vám navrhnout obchod." A mladík ještě neopatrně dodal: "A pokud odmítnete, ta holka ponese následky."
Vysloužil si za to neuvěřitelnou facku.
"My za to nemůžeme," naříkal ten druhý, "jenom jsme vám to měli říct."
"V tom případě svým komplicům vyřiďte," prohlásil Tex, "že jste odpovědní za to, jestli se Betty něco stane. A teď mi odpovíte, nač se vás zeptám, i kdybych vám měl vlastnoručně vyrvat vnitřnosti z těla."

16

Weinberg se snad už posté podíval na nástěnné hodiny. Obrátil se ke svému správci, solidnímu padesátníkovi, a zabručel:
"Už je skoro půlnoc a ten zatracenej Harper se pořád ještě neozval. V baru přece byl, jak nám řekla ta děvka, a podle jeho reakce je naprosto jasný, že se o tu Betty silně zajímá."
"Poněkud mě zneklidňují ti dva naši," řekl správce Paul. "Neměli s ním odcházet."
"S pistolí pod nosem lze takový nabídce jen stěží odolat," poznamenal Weinberg.
"Myslíte si, že je zabil?"
"Dokud máme Betty, máme trumfy v rukou. On to ví a je dost inteligentní, aby ji neohrozil ještě víc."
"A co když vám navrhne, že ty dva za ni vymění?"
"Samozřejmě odmítnu. Jestli se ta dvě hovada nechala zajmout, nezaslouží si, aby se o ně někdo staral. Nejsem sociální pracovník."
"Ale proč vám Harper ještě nezavolal?"
"Nečekal jsem, že bude kapitulovat hned. Schválně jsem mu prozradil, kde ta děvka je. Pokud se v něm nemýlím, tak je už někde poblíž a brzy padne do pasti."
Weinberg vytočil číslo videofonu.
"Tady je klid, pane," hlásili mu.
"Dávejte si pozor, Francku. Náš člověk se brzy ukáže."
"Na to čekáme. Venku se ukrylo deset chlapů. Dva jsou na střeše s elektronickými dalekohledy. Máme všechno pod kontrolou. Se mnou je dalších deset lidí."
"A co ta holka?"
"Zpočátku si naříkala, ale už se zklidnila. Má o toho svýho frajera strach. Ale chlapi jsou celí nadržení a

docela rádi by se s ní pobavili."
"Zatím se jí ani nedotknete!" nařídil Weinberg. "Až dostanete Harpera. Až ho skutečně dostanete, pak si s ní dělejte, co chcete."
Weinberg přerušil spojení a opět si sedl. Správce zatím neklidně přecházel po místnosti. Thomas zavřel oči. Únava ho zvolna zmáhala. Zaslechl podivné chrčení a opět oči otevřel.
Správce se zastavil dva metry od něj, svíral si žaludek a z úst mu vytékal pramínek krve. Skácel se jako ve zpomaleném filmu. Weinberg s hrůzou viděl, že má v sobě dýku. Chtěl zařvat, ale kdosi mu vrazil hlaveň do šíje.
"Pomaloučku vstaňte a odepněte si opasek," přikázal mu suchý hlas.
Bez přemýšlení uposlechl. Pracně si odepnul opasek. Potom se pomalu otočil. Před ním stál statný chlap, v ruce svíral pistoli a tvářil se urputně. Šedé oči se mu leskly.
"Harpere!" vydechl Weinberg. "Jak jste se dostal až sem?"
Mladý muž se krutě usmál.
"Máte značně zastaralé poplašné zařízení," pravil výsměšně. "Byla hračka je překonat."
Nespouštěl z Weinberga oči. Pak vytáhl z mrtvého dýku, pečlivě ji otřel o jeho kombinézu a vsunul si ji do pouzdra v levé botě.
Weinberg se už trochu vzpamatoval.
"No dobře," řekl. "Tohle kolo jste, Harpere, vyhrál, ale živý se už odtud nedostanete. Navíc mám pořád Betty. Kdyby se mi něco stalo, moji lidé ji s klidem oddělají."
Tenhle argument však na Harpera očividně příliš nezapůsobil. Sáhl do kapsy a vytáhl zápalný granát. Zuby urval pojistku, vyplivl ji na zem a prohlásil:
"Vy odtud hezky vyjdete a nasedneme do vašeho transu, protože je v něm videofon. Svým lidem nařídíte, aby zachovali klid, protože kdyby se někdo z nich pokusil mě zezadu napadnout, pustím ten granát a shoříme oba. Asi víte, jak jsou tyhle granáty účinné. Ostatně ze Země jste je dal dovézt vy."
Weinberg zesinal a začal se potit.
"Jistě se dohodneme. Nevěřím, že byste obětoval život kvůli nějaké barové kurvičce."
Víc toho už říct nestačil, protože Tex mu vrazil hlaveň do žaludku. Weinberg se zlomil v pase a odklopýtal pár kroků.
"Jdeme," nařídil mu Harper. "A nezapomeňte, že sebemenší omyl vás bude stát život."
Thomas Weinberg otevřel dveře pracovny a vyšel na chodbu. Jeden z jeho mužů tam seděl na židli. Chtěl na něj křiknout, pak si však všiml, že má košili zbrocenou krví. Nešťastník měl prořízntué hrdlo.
"To víte, musel jsem se k vám dostat nenápadně," poznamenal cynicky Tex.
Weinberg jako ve zlém snu prošel prázdným vchodem na schodiště před domem, kde jeden muž ledabyle hlídal.
"Wille," zavolal na něj, "přistav mi trans. Pak si můžeš jít lehnout."
Willovi se zdál rozkaz podivný a chtěl o něm diskutovat, ale šéf trval na svém: "Pospěš si. A pokud nerozkážu, tak se nikdo z vás nesmí pohnout z místa."
Za dvě minuty zastavil Will před schodištěm a vzdálil se. Cestou se ještě několikrát ohlédl. Když zašel do baráku, Tex řekl: "Nastupte si první a sedněte si k řízení."
Už chtěl rovněž nastoupit, ale tu zpozoroval Willa, jak se k nim krade podél baráku se zbraní v ruce. Bez váhání po něm vypálil, naskočil do transu a jeho planoucí oběť se skácela k zemi.
"Jedeme," nařídil.
Weinberg okamžitě uposlechl.
Když se trans vzdálil od farmy, Tex si v duchu vydechl.
V té chvíli se Weinbergova usedlost rozzářila.
"Co se to zas děje?" zeptal se Weinberg chvějícím se hlasem.
"Jenom zápalný granát," odvětil suše Tex. "Poupravil jsem ho, má zpožďovač. To vaše lidi na nějaký čas zaměstná a hlavně jim to zabrání komunikovat s okolím, protože jsem ho umístil u videofonu."
Když usoudil, že jsou dostatečně daleko, nařídil Weinbergovi, aby zastavil za jednou křovinou.
"A nyní zavoláte své lidi a řeknete jim, aby přivedli Betty."
"A když odmítnu?"

Texovi se chladně zablesklo v očích.
"Velice ošklivě zemřete. Upálím vám ruce a nohy a nechám vás tady chcípnout. Pak si podám vaše lidi a není vyloučeno, že se mi nakonec podaří Betty osvobodit."
Weinbergovi povolily nervy. Nejenže nechtel zemřít, ale věřil, že Harper by uspěl a jeho oběť by byla zbytečná. "A co se stane, když přijmu?"
"Vyměním vás za Betty. Proběhne to zhruba takto..." Nadiktoval mu přesné pokyny. Thomas přikývl a třesoucí se rukou zapnul videofon.
"Nic zvláštního se neděje, pane," hlásil mu Franck. "Řekl bych, že Harper se podělal a za chvíli vám přijde lízat boty."
"Idiote," okřikl ho Weinberg. "Zajmul mě." Franckův výraz Texe srdečně pobavil. "Nasedni s ní do transu," pokračoval Weinberg. "A s tebou pojede ještě John. Uděláš to takhle..." Zopakoval rozkazy, které mu dal Tex, a dodal: "Hlavně žádnou nevhodnou iniciativu, jinak z toho bude masakr. Mrtvých bylo dneska v noci ažaž."
Stále ještě vyjevený Franck přikývl a obrazovka zhasla. Nastalo dlouhé čekání. Weinberg si co chvíli otíral zpocené čelo. Potom zaslechli tiché bručení transu. Harper vytáhl dalekohled a zkoumal obzor.
"Zdá se, že vás Franck poslechl," zabručel spokojeně. "Při troše štěstí byste mohl vidět východ slunce."
Trans se zastavil sto metrů od křoví s rozsvícenými reflektory. Tex šťouchl do Weinberga pistolí.
"Rozsviťte a pomalu se k nim přibližujte." Když byla obě vozidla od sebe na padesát metrů, nařídil jim ještě:
"Vystupte a pomalu jděte k vašim. A uvědomte si, že já svou oběť zasáhnu vždycky."
Současně vystoupila i Betty a vykročila. Oba zajatci se minuli a Betty se brzy dostala k Texovi. Chtěla se mu vrhnout kolem krku, ale srazil ji k zemi.
"Lež a nehýbej se," sykl.
Zastrčil zbraň do pouzdra a vzal si laserovou pistoli. S tou mohl v případě nutnosti zničit druhý trans. Weinberg vlezl s Franckovou pomocí do transu.
"Máme zaútočit rovnou?" zeptal se Franck, který se už stačil vzpamatovat. "Je sám a my jsme tři."
"Ty si myslíš, že jeho to nenapadlo?" ušklíbl se šéf. "Jestli se nehýbá, pak proto, že se cítí silnější. Ten chlap je horší než ďábel. Vrátíme se a budeme počítat ztráty!"
Tex sledoval, jak trans odlétá, a rozesmál se.
"Tak vidíš, Betty. A máme to za sebou!"
Betty vstala a konečně mu skočila kolem krku.
"Texi, Texi," vzlykala. "Tolik jsem se o tebe bála. Tušila jsem, že mě chtějí použít jako návnadu."
"Jen klid, nakonec se to obrátilo proti nim." A stručně jí vylíčil, jak dostal Weinberga.
"To snad není možné," zašeptala. "Jak ses nepozorovaně dostal do domu?"
"Mí dva zajatci mi velice podrobně popsali dům a okolí. Pak už to byla prakticky hračka. Z minulosti jsem si nechal různé pomůcky, které mi umožnily překonat všechna poplašná zařízení. Weinberg si byl tak jist sám sebou, že neměl žádnou zvláštní ostrahu."
"Co jsi s nimi udělal?"
"Nechal jsem je někde cestou. Stráví nepříjemnou noc a pak je sebere někdo z osadníků, až pojede do New Gleenu."
Přitiskla se k němu.
"To je prostě neuvěřitelné. Sám jsi se pustil do Weinberga, abys mě osvobodil."
"Šel jsem si do baru pro odpověď na jednu otázku," zabručel.
"Samozřejmě ano," odpověděla. "Od prvního dne jsem to věděla, ale potřebovala jsem ten čas na rozmyšlenou, abych se ujistila, že to není jen pobláznění."
Něžně ji vzal kolem pasu a řekl: "Nevím, jaká je před námi budoucnost. Teď si přejdeme do mého transu a tenhle necháme tady."

17

Tex se probudil dost pozdě. Unavila ho nejen noční akce, ale i milování s Betty. Vrátil se na svou farmu,

nevěřil, že se Weinberg vzchopí k protiútoku.
Betty jako správná žena vstala dřív a připravila snídani. Sledoval ji, jak se pohybuje kuchyní. Obdivoval její půvabné tělo a hlavně ho překvapila její rozzářená tvář.
S chutí a v dobré náladě pojedli.
Když se Tex nasytil, zvedl se od stolu.
"Tady nemůžeš zůstat sama," prohlásil. "Naložíme zásoby a požádáme Sandforda o přístřeší."
"A co kdybychom se cestou stavili ve městě? Ráda bych si vzala své věci a dala výpověď."
Když byli hotovi, Tex se ještě podíval na domek, který pro něj znamenal začátek nové existence. Připadalo mu, že velká část jeho minulosti shořela v předešlém domě.
Šťastně se dostali do New Gleenu.
"Kde jsi vlastně bydlela?"
"Měla jsem kamrlík nad barem."
Rychle si sbalila a sešli na ulici.
"Stavíme se v baru," navrhla. "Dáš si skleničku a já se rozloučím se Sally."
To byla ona zrzka, k níž se Tex choval poněkud hrubě. Nadšeně se s Betty přivítala.
"Mám takovou radost, že jsi šťastná," řekla. "Ty se pro tuhle práci nehodíš, Betty. Doufám, že s tímhle surovcem budeš šťastná," dodala a usmála se na Texe.
"Za ten včerejšek se omlouvám," řekl, "ale byl jsem tak trošku nervózní."
"To já se omlouvám, ale musela jsem uposlechnout Weinberga. Jak jste to dokázal? Slyšela jsem, že jeden osadník našel u cesty dva zbídačelé chlapy a že Weinbergova usedlost v noci vyhořela."
"Tex byl prostě skvělý," prohlásila Betty.
"Kde tě najdu?" zeptala se Sally.
"Z bezpečnostních důvodů budeme často měnit místo," odpověděl místo ní Tex. "Vzkaz nechte u Sandfordů. Dají nám vědět."
"A teď zajdeme za panem Burkitem," prohlásila Betty.
"Hodně štěstí," ušklíbla se Sally. "Uvidíš, jak se ten dědek s tebou bude hrdlit kvůli platu."
Burkit úřadoval ve vedlejší místnosti. Byl to mrňavý a břichatý chlápek.
"Blahopřeju vám, Betty," pravil. "Tady máte týdenní mzdu, dělá to dvacet šest dolsů."
Už jí je podával, ale vtom se opravil: "Málem bych zapomněl, dlužíte mi pět set dolsů. Jen si vzpomeňte na smlouvu. Roční výpovědní lhůta, nebo pět set dolsů při nedodržení smlouvy."
Betty měla slzy na krajíčku. "To po mně nemůžete chtít. Aspoň mi poshovte, já vám to splatím."
Mužík ale zavrtěl hlavou. "To by nešlo. Buď zaplaťte, anebo tady zůstaňte," řekl suše.
"Mohl bych vidět tu smlouvu?" ozval se Tex.
Burkit ji vytáhl ze zásuvky.
"Tady ji máte. Sám vidíte, že ji Betty vlastnoručně podepsala."
Tex ji rychle přelétl a odložil na stůl.
"Je neplatná, protože nemá razítko soudního počítače. Kdyby mu byla předložena, odmítl by ji, protože je jednostranně výhodná."
Burkitovi nebezpečně zaplálo v očích.
"Tady rozhoduju já," procedil mezi zuby. "Jestli ji chcete, tak za ni zaplaťte, nebo odtud neodejdete celej."
Tex se rozchechtal.
Dopálený Burkit stiskl zvonek.
Do dveří vrazili dva mastodonti.
"Vyhoďte ho a ukažte mu, jak je nezdravé se sem vracet."
Obři pohlédli na Texe a nedělali nic.
"Na co čekáte?" pobízel je Burkit.
"Víte, pane Burkite, platíte nás za to, abychom vám zajistili pořádek v podniku, ne za to, abychom se nechali zabít. Tohle je totiž Tex Harper. Yvan to s ním zkusil a on mu zlomil lebeční kost. Mac, který rozhodně není tintítko, si to s ním chtěl rozdat taky a následoval Yvana do špitálu. My si s ním nic začínat nebudeme, i kdyby nás to mělo stát místo."

Tex sebral smlouvu ze stolu a roztrhal ji Burkitovi před očima. Burkit byl vzteky celý zelený.
"Tito mladí muži jsou velice rozumní, měl byste je napodobit," pronesl. "A pokud máte v této místnosti nějakou zbraň, vřele vám doporučuji, abyste po ní nesahal."
Pak pustil Betty napřed a obři se ochotně rozestoupili.
"Sally, dejte nám flašku bourbonu," požádala Betty v baru. "Zřejmě se tady pár dní neukážeme."
Když vyjížděli z města, Tex náhle zastavil.
"Na jeden detail jsem, Betty, zapomněl. Chceš, abychom se zapsali na úřadě?"
Položila mu hlavu na rameno.
"Později, Texi. Naše předchozí manželství nám nevyšla. Třeba takhle oklameme osud. Stejně s tebou půjdu, kamkoli budeš chtít a na jak dlouho budeš chtít."
Po poledni se dostali na Sandfordovu farmu.
"Tohle je Betty," představil svou přítelkyni Tex. "Jsme zasnoubeni. A potřebuju vaši pomoc."
"Buďte tady jako doma," řekl Ed. "Máme to sice poněkud stísněný, ale nějaký koutek pro vás ještě najdu."
Betty to bylo trochu trapné, ale Paula ji přesvědčila.
"Jsme moc rádi, že můžeme Texovi oplatit vše, co pro nás udělal. Nebýt jeho, jsme už dávno po smrti."
Pomohla Betty vybalit.
"Zatímco jste byl pryč, neměl jste čas starat se o své zelaky," řekl Ed. "Dovolil jsem si je zahnat sem, k těm mým. Trávy je dost a aspoň je mám na očích."
"Mockrát děkuju. Skutečně jsem na ně úplně zapomněl, na chudáky. Máte nějaké zprávy od ostatních skupin?"
"Noc proběhla v klidu, tedy aspoň u nás. Weinberg prý měl dost jiné práce, aspoň jsem to slyšel."
Pohlédl na Texe a Tex se jen usmál.
"To je pravda. Potřeboval všechny své lidi, protože si představoval, že uloví tygra, když mu navnadí ovečku. Jenže to se mu nepovedlo. Šelma mu sežrala pár honců a odnesla mu ovečku. Nicméně je to jen odklad a obávám se, co provede."
"Každá hodina navíc nám umožní lépe se zorganizovat. Oliver Rand už dokončil vysílačky. Jsou primitivní, ale můžeme se aspoň dorozumět. A ti kamarové skutečně zmizeli. Prohledával jsem dneska celý pozemek a nenarazil jsem ani na jednoho."
"Nezbývá nám než čekat," vzdychl si Tex.

18

"Večeře!" oznámila Paula osadníkům, kteří stáli kolem Texe.
Tex už natahoval ruku po talíři, ale vtom zaslechl zvuk motoru. Vyběhl před dům s pistolí v ruce.
Před farmou zastavil trans a z něj vyskočila Sally.
"Honem, utečte! Už jdou!"
"Klid, Sally. Co se děje?"
Jeho velitelský hlas ji trochu zklidnil.
"Byla jsem odpoledne v baru a přišli tam Weinbergovi chlapi. Nevšímali si mě a mluvili mezi sebou, jako bych tam nebyla. Weinberg se rozhodl, že se vším dneska v noci skoncuje. Shromáždil všechny své lidi, čtyřicet mužů, a zahájí útok na opevněné farmy. Věří v přesilu. Obávám se, že mají i těžké zbraně."
Osadníci zbledli a ženy přitiskly děti k sobě.
"Co s námi bude?" vzdychl si Ed.
"Farmy hájit nemůžeme," vzpamatoval se Tex. "Stačí jeden granátomet a ugrilují nás jako kuřata. I na prérii nás dostanou. Musíme se stáhnout do hor. Spojte se hned s ostatními skupinami a vysvětlete jim situaci. Ať vezmou s sebou veškerý proviant a munici."
"Kam ale půjdou?"
"Zaveďte je na plošinu, kde jsme se setkali s kamary. Tam se můžeme bránit mnohem lip. A můžeme se schovat i před helijetem."
Sandford zapnul vysílačku a osadníci pod Pauliným dozorem začali nakládat transy.

"A je to, Texi!" hlásil mu za chvíli Ed Sandford. "Sejdeme se na určeném místě za hodinu. A jestli přežijeme, vděčíme za to této mladé ženě," řekl a ukázal na Sally, která se držela stranou.
"Jsem pro, má u nás prcka. Ale teď už sebou hoďte, protože Weinberg podle mě zaútočí nejdřív na tuhle farmu. A z mého transu si vemte zápalné granáty a pistole."
"Vy s námi nepojedete?" podivil se Ed.
"Pak vás doženu. Chci uvědomit kapitána Mitze. Pokud není už úplně zkorumpovaný, nedovolí, aby někdo zmasakroval část populace. A bude-li to nutné, zburcuju i samotného guvernéra. Zatím vám svěřím Betty."
Betty by byla radši jela s Texem, ale přesvědčil ji.
Otočil se k Sally. "Zůstanete s námi, nebo se vrátíte do baru? Jestli Weinbergovi plán nevyjde, v což doufám, jeho lidé si můžou vzpomenout, že hovořili před vámi, a budou se chtít pomstít. Jestli se ale přidáte k nám, musíte vědět, že tahle noc může být setsakramentsky ošklivá a že váš život bude viset na vlásku."
Sally dlouho neváhala.
"Už mám plný zuby toho tahat se po barech. Pokud přijmete holku, jako jsem já, mezi sebe, půjdu s vámi ráda. S termopistolí zacházet umím. Můj táta byl zbrojíř a naučil mě střílet už v deseti."
"Takže vás vítáme mezi nás," usmál se Tex. "Vezměte si ode mě z transu zbraň a jděte za Betty."
Napadlo ho, že až se Sally zbaví silných vrstev líčidla, bude z ní docela pohledná holka a jistě brzy zaujme nějakého osadníka.
Viděl, že přípravy jsou prakticky u konce, a nasedl si do transu.
"Jedu na průzkum," řekl Edovi. "Až budete odjíždět, dvakrát blikněte reflektory, ale pak už jeďte bez světel."
Za čtvrt hodiny spatřil signál a odstartoval. Hnal se nocí do New Gleenu a před policejní stanicí prudce zabrzdil.
Nikde se nesvítilo. K jeho překvapení byl vchod otevřený. Opatrně stanici prohledal, ale nikoho nenašel.
Vtom z jedné místnosti zaslechl chrápání.
Mitz ležel na lůžku a spal. Tex jím prudce zacloumal, ale probudit se mu jej nepodařilo. Nadzvedl mu víčko. Stažená zornička svědčila o tom, že je pod drogami. Weinberg prostě myslel na všecko.
Poslední nadějí kolonistů byl tedy guvernér Phelps. Tex už neváhal a rozjel se k jeho paláci. U vchodu podřimoval strážný.
"Chci mluvit s guvernérem," křikl na něj.
"To... To nejde!" zakoktal strážný.
Tex ho beze slova odstrčil a vpadl do haly, kde se další dva hádali u karet. Prudce vstali od stolu, až se jim rozletěly mince, a pokusili se mu skočit do cesty.
Tex znovu požádal o audienci u guvernéra a narazil na stejné odmítnutí. Hlasy se zvyšovaly a Tex už uvažoval o tom, jestli by ty dva tupce neměl uspat.
Nahoře na schodišti se ale kupodivu ukázal guvernér. Přes pozdní hodinu měl na sobě uniformu.
"Tady bude ticho! Co se děje?" zeptal se suchým, melodickým hlasem.
"Chci vás požádat o pomoc. Je to pro desítky kolonistů otázka života nebo smrti!"
Guvernér pozdvihl obočí.
"V tom případě pojďte do mé pracovny," pravil.
Tex vyběhl po schodech a vešel za guvernérem do dveří, na nichž byl štítek se zlatě vyvedeným nápisem Guvernér Ronald Phelps.
Guvernér si klidně sedl za stůl a ukázal na křeslo.
"Poslouchám vás, mladý muži."
"Weinberg shromáždil čtyřicet mužů a hodlá zaútočit na farmy, jež sousedí s jeho pozemkem. Zabránit tomu můžete jedině vy, když svoláte bezpečnostní síly."
Phelps nehnul ani brvou. Jako by mu Tex neřekl nic nového.
"Koho jste na to ještě upozornil?"
"Nikoho. Kapitána Mitze jsem našel v jeho kanceláři úplně zdrogovaného."
"Dobře že jste za mnou přišel takhle diskrétně. A kdo vlastně jste?"

"Tex Harper."
"Už jsem o vás hodně slyšel," usmál se guvernér.
"Prosím, pane, času je málo. Weinberg už možná začal."
Guvernér si přičísl zvlněné vlasy.
"Máte pravdu, musím jednat," pronesl zvolna a stiskl knoflík před sebou.
"A jak jste se o tom útoku dozvěděl?"
Tex už neměl čas odpovědět. Otevřely se dveře a v nich stál onen blonďák, který ho přijal včera. Tentokrát byl ozbrojen a zlomyslně se šklebil.
"Doporučuji vám, abyste se nehýbal," řekl guvernér.
Tex pochopil, že padl do smrtelné pasti. Chladný výraz šéfa kabinetu svědčil o tom, že zbraň klidně použije.
"Milý Nilsi," pokračoval guvernér, "spoléhám na vás, že mě zbavíte pana Harpera, který se laskavě vydal sám do mých rukou."
"To se vám povedlo," povzdychl si Tex. "Takže jste Weinbergův komplic."
"Ale fuj!" napomenul ho Phelps. "Spíš byste měl říct, že on pracuje pro mě."
"A vy se klidně kompromitujete pro pár bídných smaragdů."
"Pokud jste odhalil i tohle, pak jste mnohem nebezpečnější, než jsem se domníval. Štěstí že jste dnes večer přišel. Ty bídné smaragdy představují totiž ohromné bohatství. Díky svému postavení je bez potíží dostanu na Zemi. A tam už mám překupníka, který je ode mě koupí za velice slušnou cenu."
"Jak to, že to vládní geolog neoznámil úřadům?"
"Byl úplatný a ochotně dokument pozměnil. Pak bohužel zemřel při jedné politováníhodné nehodě. Ale než jsem se stačil pozemků zmocnit, byly prohlášeny za kolonizační území. Musel jsem se tedy dohodnout s Weinbergem. To vše se odehrálo těsně před vaším příjezdem. A vzhledem k vašemu nečekanému odporu byl Thomas nucen přejít do masivní ofenzívy."
"Jak vysvětlíte nadřízeným ty mrtvé kolonisty?"
"Nebude to první vzpoura na planetě. Až bude nastolen pořádek, Země na to brzy zapomene."
"Vsadil bych se, že i Weinberg bude mít jednoho dne nehodu."
Phelps se na něj pobaveně podíval.
"Rozhodně jste velice inteligentní, pane Harpere. Řekl bych, že pro mé bezpečí až příliš."
Obrátil se k vedoucímu svého kabinetu.
"Nyní je to na vás, Nilsi. Věřím, že náš přítel nám už řekl všechno."
Blonďák přistoupil k Texovi.
"Vztyk, Harpere. Nejdřív si odepněte opasek, ale pomalu."
Tex byl sice vzteky bez sebe, ale nezbývalo mu než uposlechnout. K nohám mu spadla zbraň.
"Dobře. A teď jděte pomalu napřed."
Tex došel ke dveřím, vyšel na chodbu a sešel po schodech do garáže. Potom ho Nils donutil, aby si sedl k řízení jednoho transu.
"Zlehka odstartujte," řekl. "Dveře se otevřou automaticky."
"Kam mě to vezete?"
"Vezměte to na sever. Tahle noc je ideální pro výlet do hor. Upozorňuji vás, že při sebemenším podezřelém pohybu vám upálím ruce. S laserovkou jsem byl vždycky dobrej."
Trans byl podstatně rychlejší než transy přidělované osadníkům. Brzy spatřili první skály. Tex zamířil k místu, kde stála rostlinná bytost. Nils si ničeho nevšiml, střežil hlavně svého vězně. Když už nemohli dál, blonďák nařídil: "To stačí. A teď si vystupte."
Tex měl nervy napjaté jako struny. Opatrně došlápl na zem a čekal, že ho Nils každou chvíli odstřelí.
"Vždycky jsem se chtěl dívat, jak někoho žere kamar. Slyšel jsem, že tady jich bývá nejvíc."
"V tom případě byste měl rovněž vědět, že v noci se skoro neukazují."
"Světla reflektorů je probudí a ty mám dobrý. Postupujte ve světelném pruhu. Kdybyste se pokusil o útěk, upálím vám kotníky. Pak vás kamarové dostihnou ještě snadněji."
"To můžeme taky hodně dlouho čekat," poznamenal Tex.
"Já mám času dost a vy budete žít o to dýl."

Nils si vystoupil z transu a opřel se loktem o karoserii poblíž reflektorů, aby podívanou lépe vychutnal. Tex ušel asi dvacet metrů, zavřel oči a soustředil se. Ulevilo se mu, když velice rychle navázal kontakt.
"Dobrý den, příteli. Cítím, že potřebuješ mou pomoc. Zjišťuji, že mezi lidmi žijí opravdové nestvůry. Když zkoumám mozek tvého společníka, připadá mi, že se potápím ve stoce. Řekl bych, že bude užitečné, když ti pomohu a zbavím planetu takového člověka."
"Můžeš za tmy přivolat kamary?"
"Nezapomínej, že mají i svaly. To spotřebovává energii, a proto je v noci nechávám v klidu. Ale tvůj hlídač jim pak dodá potřebné kalorie."
Telepatický kontakt se přerušil a Tex zůstal stát.
"Harpere," křikl na něj Nils, "co jste to chtěl guvernérovi včera? Jestli si dobře vzpomínám, týkalo se to kamarů."
"Na tom už teď nezáleží," odvětil lhostejně Tex.
Náhle se pár metrů od něj ukázal ve světle kamar. Blížil se velice pomalu a komíhal předními chapadly.
"Harpere, ani hnout, nebo střelím," vyjekl hystericky Nils.
Oči mu plály šílenstvím, málem mu vylezly z důlků, hypnotizovala jej děsivá podívaná, která právě začínala. Z koutku rtů mu začal vytékat pramínek slin. Lehké zašelestění zprava ani nepostřehl. Ale vtom ho začala strašlivě pálit ruka. Křečovitě stiskl spoušť, ale paprsek vyjel někam ke hvězdám. Prsty se vlivem prudké bolesti rozevřely a on upustil zbraň.
Nato se mu kolem krku a hrudníku ovinula dvě chapadla a nešťastník strašlivě zařičel. Tex s hrůzou sledoval, jak kamar svou oběť zatahuje do tmy. Neubránil se soucitu. Nils mu sice chtěl připravit týž osud, ale přece jen nemusel umírat tak strašlivě...
"Sám však víš, že to bylo jediné řešení, ozvala se bytost. Ale líbí se mi, co sis právě myslel. Přeji ti, abys v boji, do něhož ses dal, zvítězil. Pak budeme moci konečně navázat styky s náčelníky lidí."
Tex zvolna došel k transu a zvedl Nilsovu laserovou pistoli. Sedl si k řízení a odstartoval. Letěl po úbočí hor pomalu se zhasnutými světly. Na východě se začínalo šírat.
Uvažoval nad tím, co v noci zažil. Sice si zachránil kůži, ale věděl, že v případě, že Weinberg selže, guvernér klidně vyšle proti kolonistům bezpečnostní složky.
Už chápal, proč veškeré zprávy musí jít přes guvernérovu kancelář. Kolonisté tak nemohli informovat Zemi o tom, co se děje na Terranii XIV. Tex neměl jinou možnost než bojovat až do konce s chabou nadějí, že se nějaký důstojník z vojenské posádky začne konečně podivovat tomu, že bojuje s kolonisty. Zatím bude nejrozumnější neutralizovat Weinberga.
V dálce po levé straně spatřil světla. Prérií jelo asi deset transů a na každém bylo vidět několik stínů. Útočníky zřejmě překvapilo, že našli farmy prázdné, a nyní pátrali po kolonistech.
Za svítání se Tex dostal k východu ze soutěsky. Jel velice pomalu a doufal, že jeho přátelé nebudou tak vynervovaní, že by na něj stříleli bez výzvy. Před poslední zatáčkou náhle zastavil.
Mířil na něj jakýsi mladík a tvářil se hrozivě.
"Ruce vzhůru a vystup si."
Zpoza skaliska však vyběhl ještě někdo a strhl mu ruku. Byla to Sally.
"Klid, Juriji, to je přece pan Harper!"
"Promiňte," omlouval se Jurij. "My dva se ještě neviděli. Patřím k Randově skupině a Ed Sandford mě poslal na hlídku."
"Byl jste skvělý. Ale příště se neukazujte. Kdybych měl špatné úmysly, mohl jsem vás zabít, dřív než byste stačil zvednout pistoli."
Jurij svěsil hlavu, ale Sally se ho zastala.
"Já ho kryla a při sebemenším náznaku útoku bych střílela."
"Tak dobře," usmál se Tex. "Ale stejně buďte opatrnější. Kde jsou ostatní?"
"Zastavili jsme u jednoho potoka. Myslím, že to místo znáte."
Tex pokračoval v jízdě a brzy dorazil k přátelům. Betty, která celou noc nezamhouřila oka, se mu vrhla do náruče. Přivítali se a potom Tex požádal Eda: "Svolejte hned velitele, chci jim něco říct."
Všichni čtyři se shromáždili kolem Texe a vyslechli si, jak pořídil s Mitzem a guvernérem.
"Nijak vám neskrývám," řekl nakonec, "že situace je zoufalá. Nemůžete se ani vzdát, protože Weinberg a

Phelps si nemůžou dovolit svědky. Zatím to musíme vydržet celý den a v noci se pokusím o únik. Když budu mít štěstí, dostanu se ke guvernérovi a zabiju ho. Tím se naše problémy vyřeší. A jak je daleko Weinberg?"
"Ještě pořád nenašel naši stopu. Třeba to vzdá..."
"To je velice nepravděpodobné. I on se dostal tak daleko, že už nemůže ustoupit. A navíc - jakmile Phelps zjistí, že se mi podařilo zbavit se jeho pobočníka, určitě bude podporovat Weinberga. Zesilte stráže a postavte dva chlapy na skály nad soutěskou. Rád bych si trochu odpočinul. Kdyby něco, vzbuďte mě!"
Poodešel pár metrů a Betty ho následovala. Natáhl se do trávy, hlavu složil mladé ženě do klína a usnul, jako když ho do vody hodí.

19

Tex se vzbudil sám, když zaslechl vrčení helijetu. Podíval se na hodinky a zjistil, že spal tři hodiny.
"To je Weinbergův soukromý stroj," vyhrkl Ed, který k němu zrovna doběhl. "Už nás našli a brzo začne útok."
Helijet se držel dost vysoko, obrátil se a rychle se vzdaloval. Tex si vzdychl, vstal a došel k osadníkům. Musí rychle vydat rozkazy, pocit, že mají rozhodné vedení, dodal mužům odvahy.
"Betty, ty se skryj s ostatními ženami a s dětmi."
Zavrtěla hlavou a poklepala na pouzdro pistole.
"Kdepak, miláčku. Tentokrát budu s tebou, i kdyby se dělo nevímco."
Texovi nezbývalo než ustoupit.
"Kde jsou granáty?" křikl na Eda, který se pokoušel zbavit Pauly.
"V druhém transu, pod sedadlem řidiče. Taky si vezměte pistoli. O tu svou jste přišel."
"Zůstala v kanceláři u guvernéra," uchechtl se Tex. "Ale klid, já mám stejně radši laserovou. A koukejte šetřit municí. Nestřílejte, dokud nebude nepřítel bezpečně na dostřel."
Tex zamířil k východu ze soutěsky. Kriticky přehlédl osadníky, kteří zaujímali postavení na obou skalách. Byli stateční, odhodlaní bojovat, ale měli zoufale málo zkušeností.
Minul místo, kde se skrývala Sally s Jurijem, a sám se schoval kousek za zatáčkou za velkým balvanem. Odtud mohl sledovat většinu soutěsky. Nemusel čekat dlouho. Horu obklíčilo deset transů.
Tři z nich vjely mezi skály. Na každém pět mužů. Postupovali pomalu, byli ve střehu a prsty měli na spouštích termometů.
Tex dal Sally znamení, aby nestřílela. Když do zatáčky vjel poslední trans, odjistil granát a hodil jej po něm. Seskočit stačili jen dva muži a ty Tex dostal laserovou pistolí.
Kolonisté už zahájili palbu a podařilo se jim zapálit čelní trans. Druhý trans nemohl dopředu ani dozadu. Jeho posádka se pokoušela ukrýt ve skalách, střílela na všechny strany, ale osadníkům neunikla.
Ve skalách bylo horko od hořících transů a ve vzduchu se vznášel štiplavý kouř. Tex usoudil, že získali trochu času před dalším útokem, a vrátil se k radujícím se osadníkům.
"To je neuvěřitelný!" jásal Ed. "Zničili jsme je a nemáme jediného raněného!"
Tex, ač nerad, musel jejich optimismus ztlumit.
"To byla jen potyčka, která měla zjistit, jak se budeme bránit. Vedli jste si statečně, ale neumíte mířit a spotřebovali jste příliš energie. Takhle byste vyčerpali zásobníky ještě před polednem."
"Máte pravdu, Texi, ale nejsme profesionální vojáci."
"Teď na to musíme jít jinak, protože protivník už nezaútočí na transech. Pokusí se proniknout pěšky po úbočích. Bude to od vás chtít hodně chladnokrevnosti a musíte se krýt. Ukažte se až na poslední chvíli. Brzy se to zvrhne v boj muže proti muži."
Určil každému místo. Osadníci přestali debatovat a poslechli jej. V té chvíli znovu přeletěl nízko nad plošinou helijet. Odpoutal se od něj černý bod a vybuchl poblíž jednoho transu. Zvedl se oranžový sloup.
"Bombarduje nás zápalnými granáty," rozčiloval se Ed. "Na tuhle vzdálenost ho pistolí nedostaneme."
Tex na to nic neřekl. Vytáhl laserovou pistoli, nastavil ji na maximum a pečlivě zamířil. Vyšly tři záblesky, helijet se jakoby zastavil, potom se převrátil na bok a roztříštil se půl kilometru od transů. Následovalo

několik výbuchů a stroj se změnil v ohnivou pochodeň.
Ed se na Texe obdivně zahleděl.
"Netušil jsem, že obyčejná pistole má takovou sílu."
"Je to speciální model určený pro Vesmírnou policii," vysvětlil Tex. "Takový suvenýr z minulosti."

Pak se s Betty vrátili na své místo.
Weinberga ztráta helijetu zřejmě rozběsnila a vyslal do útoku všechny muže. Přesně podle očekávání postupovali v rojnici a skrývali se za skalami.
Tex využil většího dostřelu laserové pistole a zahájil palbu. Muži padali, ale většina útočníků přesto pronikla k úbočí soutěsky a dostávala se už do střetu s předsunutými hlídkami kolonistů.
Mezi skalami létaly ohnivé paprsky a ozývaly se výkřiky bolesti.
Texova laserová pistole se začínala nebezpečně zahřívat. Za ním se ozval výkřik. Prudce se otočil. Jeden z Weinbergových mužů ho obešel a už na něj mířil. Než však stačil stisknout spoušť, změnil se v planoucí pochodeň. To Betty poprvé zasáhla do boje.
"Díky," vydechl si Tex. "A teď honem pryč."
Nejsilnější nápor vedl Weinberg na levém úbočí soutěsky. Tex ustoupil o sto metrů a vylezl o něco výš. Brzy se dostal nad skálu, za níž se skrývali Jurij a Sally. Byli v kritické situaci, protože je obklíčilo šest útočníků, kteří pochopili, že tento opěrný bod brání v přístupu do větší části soutěsky.
Tex se přesunul blíž a spustil palbu. Za minutu se skácel i poslední útočník. Sally nenadálá pomoc překvapila a zvedla hlavu. Ukázal jí vztyčený palec a zmizel.
"Přejdeme na druhou stranu, protože to vypadá, že naši přátelé jsou v potížích," vysvětlil Betty.
A skutečně. Dva útočníci se dostali na plošinu a hodlali právě zaútočit na osadníky zezadu. Tex je v běhu složil a pokračoval dále kupředu.
Tři kolonisté utíkali z boje a už se ani nekryli.
Tex skočil za Edem za jednu skálu.
"Jejich na nás moc," vzdychl si Sandford.
"Dejte mi tři minuty, abych se dostal na tamtu pozici," řekl Tex, "a potom všichni ustupte o padesát metrů. Znovu se seskupíte tamhle za tím hřebenem. Ty zůstaneš s Edem, Betty."
Nedal jí ani čas k protestu, vyběhl ven a hned se kolem něj začaly míhat ohnivé paprsky. Betty ho zamlženýma očima sledovala, dokud se neskryl. Pak ji Ed popadl za ruku.
"Honem, jsme poslední. Musíte utíkat ze všech sil."
Po šíleném sprintu zapadli za skály vedle hrstky kolonistů. Weinbergovi muži se domnívali, že osadníci prchají, a začali postupovat, aniž by se kryli.
"Pět... osm... deset," napočítal Tex a spustil palbu.
Masakru uniklo jen pár mužů.
Vrátil se k přátelům a vydechl si. "Tentokrát si snad skutečně chvíli odpočineme."
Těch několik útočníků utíkalo hlava nehlava a zastavilo se až na prérii.
Weinberg přišel o tři čtvrtiny lidí a bylo jasné, že zbytek do útoku nepůjde, ledaže by dostal posily.
Vztekle sáhl po videofonu a vytočil guvernérovo číslo.

20

Ed si otřel uprášený obličej a konstatoval: "Máme jednoho mrtvého, dva těžce raněné a šest lehce. Ženy je už ošetřují. Těch šest bude za hodinu za dvě opět bojeschopných."
"Hlavní je, že se vám podařilo útok odrazit," poznamenal Tex.
"Já si moc iluze nedělám," ozval se drobný tmavovlasý Oliver Rand. "To všechno jste dokázal prakticky vy. Nebýt vás, vypálili by nás odtud."
Došla k nim Paula s proviantem. Muži chvatně pojedli a co chvíli hleděli do údolí. Sally přivedla Jurije, který měl obvázanou levou raku a čelo.
"Díky," usmíval se mladík. "Bez vaší pomoci bychom byli v háji." Přitiskl k sobě Sally a dodal: "Přivedl jste nám dobrého vojáka. Dostala dva. Nebýt jí, utíkal jsem jako zajíc."

Mladá žena protestovala, ale Jurije se držela jako klíště. Texe napadlo, že když budou mít to štěstí a dostanou se z toho živí, Sally se už do baru nevrátí.
Uplynuly tři hodiny a nedělo se nic.
Potom se na obzoru ukázaly dva velké transy. Tex je chvíli pozoroval dalekohledem, ten pak mlčky podal Edovi. Na každém transu stálo asi dvacet vojáků v polních uniformách a vzadu bylo vidět charakteristické obrysy jaderného granátometu.
"Tentokrát je to konec," vzdychl si odevzdaně Ed. Oči se mu zaleskly.
Transy zastavily u vchodu do soutěsky, vojáci seskákali a zaujali palebné postavení.
Stalo se přesně to, čeho se Harper obával. Guvernér na ně poslal svou osobní stráž, aby pomohl svému komplicovi.
Část vojáků se činila u granátometů.
"Zaútočí ihned?"
"Spíš budou nejdřív ostřelovat terén. Atomové granáty mají velkou ničivou sílu, ale spad je minimální a nevadí pěchotě v postupu."
"A kdybychom se vzdali? Přece nebudou střílet na ženy a děti!"
"I s tím Phelps určitě počítal. Podívejte! Weinbergovi lidé se přidali k vojákům. Vsadil bych se, že právě oni se postarají o masakr."
"Pak nemáme žádnou naději. Jdu za Paulou a Petrem, abychom zemřeli společně."
Tex se zamyslel, podíval se na trans a křikl: "Počkejte! Možná můžeme osudný moment oddálit. Pojďte se mnou a kryjte mě."
Vběhl do soutěsky a u předsunutých postavení jim přikázal:
"Zůstaňte tady a dejte mi vědět, kdyby se pěchota hnula."
Ed viděl, jak rychle šplhá po skalách až k samé ochranné linii. Od nepřítele jej nedělilo ani čtyři sta metrů.
Tex si pečlivě seřídil laserovou pistoli a zvedl se. Nic se nedělo.
Pak se vrátil k Edovi.
"Nevyšlo to," řekl zklamaně Ed.
"To brzy zjistíme," odpověděl záhadně Tex.
Vojáci už rozmístili granátomety a vsouvali první náboj do hlavně. Zazněly dvě exploze. Když se rozptýlil dým, z transů a granátometů nezbylo prakticky nic. Granáty odletěly pouze o pár metrů dál, ale nevybuchly.
"Co se to stalo?" žasl bledý Ed.
"Seřídil jsem paprsek na minimální průměr, aby byl průraznější, namířil jsem na hlavně a tím jsem je narušil. Kov se při prvním výstřelu roztrhl."
Zmatení důstojníci obcházeli trosky vozu a nevěděli co dál.
"Vrátíme se, ne?" navrhl Tex. "Musíme hlídat pěšáky. Pokud jejich velitel bude chtít palebnou podporu, musí si vyžádat posily, což pár hodin potrvá. Obávám se ale, že dá rozkaz k útoku, protože ví, že je nás málo, a protože ho tenhle první neúspěch hodně naštve."
Uplynulo půl hodiny v úzkostném čekání. Potom se nepřátelská linie zachvěla a zbraně začaly pálit. Vojáci postupovali pomalu, kropili terén před sebou a vytvářeli doslova ohnivou clonu. Mohli si to dovolit, měli prakticky neomezené energetické zásoby.
"Tentokrát už je nezastavíme," sýčkoval Ed. "Váš poslední pokus nám přinesl jen krátký oddech."
"Nařiďte předsunutým postavením, ať ustoupí," přikázal Tex. "Pokusíme se je dezorganizovat laserem."
Ed nevěřícně potřásl hlavou a ukázal na oblohu.
"To nemá smysl. Už se jim blíží další posily."
Na obzoru se skutečně ukázaly tři těžké bojové helijety. Letěly v trojúhelníkové formaci a brzy by se měly dostat nad vojáky.
Z megafonu se ozval silný hlas:
"Tady je Vesmírná policie! Obě strany složí zbraně a vrátí se na svá výchozí postavení. Tento rozkaz platí pro obě strany. Jakýkoli projev neposlušnosti bude okamžitě ztrestán smrtí. Rovněž pokus o útěk. Máte přesně deset minut na to, abyste se vrátili na svá postavení."

Naprosto zmatený Ed civěl na helijety.
"Jsme zachráněni!" vykřikl Tex a zacloumal s ním. "Pojďte, policie nežertuje, a když to do deseti minut nezvládneme, pokropí nás ohněm."
"A co když je to past?"
Tex se upřímně rozesmál. "Kdepak, tyhle stroje dobře znám. Guvernér určitě nemá takové styky, aby si zjednal Vesmírnou policii."
Radostně vykročili. Než lhůta vypršela, byli všichni u transů.
"Naházejte zbraně na tamten trans," doporučil jim Tex. "Uvědomte si, že vás sledují detektory."
Betty se k němu celá rozradostněla přivinula.
"Jak to, že zasáhla policie? Zatím se tady nikdy neukázala."
"Ještě zvláštnější na tom je," poznamenal Tex, "že správa kolonizačních planet spadá výhradně pod Ministerstvo pro osidlování."
"To je celkem jedno, ne?" řekl Ed. "Řeknu vám, že v životě jsem neměl takovou radost z policajtů jako teď."
Když deset minut uplynulo, u transů přistál helijet. Z něj vystoupil důstojník v černé uniformě. Přistoupil ke skupině kolonistů, přelétl je očima a ujistil se, že nemají zbraně.
"Kdo je Tex Harper?" zeptal se pak.
Tex vystoupil ze skupinky.
"Nastupte si," vyzval ho důstojník. "Velitel s vámi nutně potřebuje mluvit."
"Harper nám ale zachránil život!" namítl Ed. "Několikrát! Chceme jít s ním!"
"Mám příkaz přivézt jen jeho," prohlásil policista neústupně. "Vaše výpovědi si nahrajeme až později. Zatím si seberte zbraně a vraťte se na farmy."
"A co když na nás znovu zaútočí?" zeptal se Rand.
"Nemáte se už čeho bát. Vojáci byli odzbrojeni a Weinberg a jeho lidé zatčeni."
Tex trochu nejistě nastoupil do helijetu, který se okamžitě vznesl. Díval se na zbývající dva helijety, jak nakládají zajatce.
Důstojník si všiml černých stop po termických paprscích a usmál se.
"Bojovali jste tvrdě, že?"
"Dorazili jste právě včas. Nevydrželi bychom už déle než hodinu."
"Spěchali jsme. Jakmile naše loď přistála, hned jsme vylodili helijety a letěli."
Tex se chtěl ještě na ledacos zeptat, ale mezitím už přistáli u kosmické lodě. Důstojník ho zavedl dovnitř, kde ho přijal velitel.
"Dobrý den, Harpere," řekl statný muž. "Řekl bych, že jste odvedl kus dobré práce. Pojďte do spojovací kabiny. Náš vážený šéf Karlov projevil přání si s vámi promluvit."
Tex se zachmuřil. Naposledy s šéfem mluvili před více než šesti měsíci. Byl to dost vzrušený hovor s velice špatným koncem. Že by se Karlov chtěl pomstít ještě víc?
Zatímco radista zajišťoval spojení, velitel nalil dvě sklenice Old Crow.
"Po všech těch dnešních pohnutých událostech si zasloužíte povzbuzováka."
Tex nebyl proti a hodil do sebe skleničku na ex. Podal ji veliteli a ušklíbl se.
"Dal bych si ještě jednu, protože právě teď budu potřebovat ještě víc odvahy."
Velitel jen přikývl. Velice dobře Texe chápal, protože i on vždy vcházel do Karlovovy pracovny s neurčitou úzkostí v srdci.

21

"Spojení navázáno," hlásil radista.
Obrazovka se rozsvítila a na ní se ukázala Karlovova tvář.
"Dobrý den, Harpere. Mám radost, že vás velitel Patten přivezl živého a zdravého."
Tex byl rázem ve střehu, protože velký šéf byl laskavost sama, tvářil se jako neviňátko anebo spíš jako kočka, když se chystá sežrat panince zlatou rybičku.
"Nevěřím, že byste poslal loď jen kvůli mému životu a zdraví," poznamenal.

Karlov se uchechtl.
"Vidím, že jste se nezměnil. Ale byl bych rád, kdybyste mě vyslechl, protože ať už si myslíte cokoli, já se o vás zajímal vždycky."
"To jste mi dokázal. Čtyři měsíce v lochu a pak vyhoštění."
"Musíte ale uznat, že po těch vašich výstřelcích na Terranii VIII to bylo menší zlo. Když si vzpomenu na tu hromadu mrtvol..."
"Ale ty výstřelky, jak jim říkáte, se vám hodily do krámu. Neměli jste jediný důkaz, a nebýt mě, nikdy byste tu překupnickou síť nerozbil. A když jste mě tam vyslal hledat Dianu, nebylo to z nějaké dobrotivosti, ale protože jste si byl jist, že budu jednat přesně tak, jak jsem jednal."
Karlov se na něj pobaveně podíval.
"Já vždycky věděl, že jste inteligentní. Ale vraťme se k dnešku. Bylo velice brzy, abych vás opět zařadil, a mise, do které jsem vás určil, si vyžadovala, abyste už nebyl příslušníkem našich jednotek."
Nadechl se a pokračoval:
"Jistý informátor nám dal hlášku, že na Terranii XIV se dějí podivné věci a že za všechna ta zmizení nemohou jen kamaři. Zajímalo mě to a vyslal jsem na planetu dvakrát agenta jako kolonistu. Oba víme, že oficiálně nemáme právo na této planetě zasahovat. Jenže oba agenti beze stopy zmizeli. Dozvěděl jsem se, že Phelps podplatil doktora na lodi, aby všem vystěhovalcům udělal psychosondu. Jistě vás nepřekvapí, že tyto neúspěchy ještě víc vzbudily mou zvědavost. A tak jsem si řekl, že použiju vás."
"Jakže? Vůbec jsem netušil, že jsem figurka ve vaší partii."
Velký šéf se znovu pobaveně zasmál.
"Právě proto jste uspěl a prošel psychosondou. Měli jsme nový vynález a ten jsme na vás vyzkoušeli."
Viděl, že se Tex nadechuje, aby řekl něco ostrého, a rychle pokračoval: "Jistě si pamatujete, jak vás dva dny před odletem přepadli."
"Dodneška mě tak bolívá hlava, že na to ani zapomenout nemůžu."
"Ti, co vás přepadli, byli naši."
"V tom případě mě nemuseli tolik mlátit. Rozbili mi lebku!"
"Ale vůbec ne! Jenom vás omráčili a převezli do nemocnice.
Ti policajti, co tak rychle přijeli na místo činu, byli taky naši. Tam vám chirurg otevřel lebku a vložil vám do ní tu naši novinku. Mikroskopické sondy vám napojil na smyslové buňky v mozku. Impulzy se přenášejí do mikrovysílače, který je předává centrále. Tuhle část přístroje jsme zamaskovali kovovou destičkou, která navíc sloužila jako anténa."
"Ty signály ale musely být velice slabé a musely se přenášet urychlenými vlnami."
"Právě proto jsme na oběžnou dráhu poslali umělý mikrosatelit. Takže jsme přijímali vše, co jste viděl, slyšel a říkal. Dokonce se nám podařilo nahrát váš telepatický rozhovor s tou rostlinnou bytostí."
"Ale to jste hrozně riskovali! Představte si, že bych se tady jenom ožíral v baru."
"Doufal jsem, že jakmile vycítíte nějakou záhadu, tak vám to nedá," usmál se Karlov. "A nemýlil jsem se. Brzy jste Phelpse odhalil."
"Ale nedobrovolně. Málem mě zlikvidoval."
"Mí podřízení se o vás velice strachovali," pokračoval Karlov žoviálně, "ale já věděl, že ve skutečnosti ten blonďáček nemá ani špetku naděje. Jednak vám nechal laserovku, jednak mu sadismus zatemňoval zdravý úsudek. Musím uznat, že jste se ho zbavil velice elegantně."
"Vážím si té důvěry, ale přiznám se, že jsem byl velice neklidný."
Karlov jen mávl rukou.
"Když jsem měl nahrávku vašeho rozhovoru s guvernérem, hned jsem zašel za prezidentem. Byl z toho pěkný skandál. Ministr pro osidlování by si to rád vyřídil sám, ale objev smaragdů, a hlavně inteligentní bytost prezidenta nakonec přesvědčily. Usoudil, že kolonisté jsou ve velice kritické situaci, a pověřil mě, abych zasáhl. Okamžitě jsem lodi na oběžné dráze vydal rozkaz k zásahu. Phelps i důstojníci posádky byli zatčeni, ani nevěděli jak."
"Jak se na to tak koukám," vzdychl si Tex, "manipuloval jste se mnou jako s nějakým klukem. Divím se, že ještě žiju."
"Ale, ale! Jenom mě tak nepodceňujte. Navíc jsem zajistil, abyste měl v kufru vše potřebné. Ale teď

mysleme na budoucnost. Tuším, že pořád ještě nemáte chuť vrátit se do služby."
Tex vyskočil.
"To v žádném případě! A jestli mám na něco chuť, pak vás uškrtit!"
"Pruďas jako vždy," usmál se Karlov. "Kdybyste nebyl tenkrát tak směšně sentimentální, byl byste mým zástupcem na místě Tonelliho a za pár let jste mé mohl docela klidně vystřídat."
"To těžko! To bych musel mít v palici počítač, a hlavně si místo srdce dát transplantovat obyčejnou pumpu."
"Radši toho nechme," uťal ho Karlov. "Ostatně jsem vaši reakci očekával. Vzhledem ke specifickým problémům na Terranii XIV jsem dostal souhlas, abych jmenoval nového guvernéra. Za předpokladu, že kolonisté s ním budou souhlasit. Prezident dekret podepsal před hodinou. Měl by už být v telekomunikačním centru Terranie XIV."
"Doufám, že jste vybral lip než Ministerstvo pro osidlování," poznamenal Tex jedovatě.
"Vybral jsem skvěle!"
"A kdo je to?"
"Uvažujte, chlape! Musel jsem rychle najít někoho energického, někoho, kdo je schopen komunikovat s rostlinnou bytostí a koho kolonisté vezmou." Tex na něj nevěřícně vytřeštil oči.
"Vidím, že jste pochopil, pane guvernére," ušklíbl se Karlov. "Spoléhám na vás, že dokážete Ministerstvu pro osidlování, že má volba byla správná. Velitel Patten vám zůstane dva dny k dispozici, pomůže vám to tady pacifikovat a pak se vrátí rovnou na Zemi. S vámi jsem už ztratil až příliš mnoho času. Mám i jiné problémy."
"Ještě moment!" zastavil ho zoufalý Tex. "A co můžu té rostlině slíbit?"
"To si dohodněte se specialisty z Ministerstva pro osidlování. Brzy jich bude na Terranii XIV jako much. Podle mého nejsou smaragdy na seznamu strategických surovin, protože neslouží k ničemu jinému než k fintění. Takže si myslím, že ona bytost je dál může mít mezi svými kořeny nebo nohama, jak chcete. A ještě něco! Než opustíte loď, zajděte za palubním lékařem, ať vám to vyndá z hlavy. Záznam vašich hrátek s Betty mé techniky vzrušil natolik, že jsem jim musel dát uklidňující prostředky, aby byli schopni pokračovat v práci." Tex zrudl.
"Takže sbohem. A kdybyste se někdy nudil, stavte se za mnou. Vždycky budu mít pro vás práci."
Obrazovka zhasla a Tex na ni ještě chvíli zasněně hleděl. Patten mu podal sklenici bourbonu.
"Pijte. Ještě jsem nezažil, aby někdo takhle mluvil se šéfem. Musí vás mít opravdu moc rád, když vám něco takového dovolí."
"Svým způsobem asi ano," zabručel Tex. "Bohužel ve své funkci nemůže dávat city najevo."
"Zdá se, že jste mu už odpustil."
"Ovšem. Na jeho místě bych jednal stejně. A proto radši zůstanu na Terranii."
Dopil a vstal.
"Jdu za doktorem. Doufám, že mi to vyndá."
"Ale ovšem," usmál se Patten. "Teprve teď chápu, proč odvolali našeho doktora a místo něj poslali neurochirurga. Starej myslí na všecko."

22

O půlnoci Tex zastavil půjčený trans u Sandfordovy farmy. Ještě se svítilo, protože Betty nemohla starostmi usnout. Ed a Paula se ji marně snažili uklidnit.
Když Tex vešel, radostně vykřikla a vrhla se k němu.
"Je po všem," řekl Tex. "Phelps, Weinberg a jejich komplici jsou zatčeni a na Zemi je čeká soud. Kamaři nám už nebudou dělat potíže, takže se můžete plně věnovat chovu zelaků a za pár let budete mít tu nejvýnosnější farmu v okolí. Do hor se ale nesmí."
Ed by se jistě rád dozvěděl mnohem víc, ale Paula pochopila, že Betty a Tex by rádi zůstali jen spolu. Odtáhla manžela do vedlejší místnosti, kde už spal Petr.
Jakmile Sandfordovi odešli, Betty se k Texovi přivinula.
"Miláčku, tolik jsem se o tebe bála."

V objetí dovrávorali k lehátku a padli na ně. Než je unesl vír vášně, Tex si ještě vzpomněl na Karlova. Tentokrát z toho hoši nic mít nebudou.
Když později odpočívali, Betty zašeptala: "Zítra se vrátíme na naši farmu."
"Obávám se, že to hned tak nebude," odvětil šeptem.
Betty ho špatně pochopila a do očí jí vhrkly slzy.
"Pochopila jsem, Texi. Nechal sis to projít hlavou a rozhodl ses pro svobodu. Neboj se, ráno odjedu."
Tex ji něžně políbil a oznámil jí své jmenování.
"Co nejdřív se vezmeme," řekl na závěr. "Guvernér musí jít příkladem a doufám, že mi povedeš příští volební kampaň. Cestou do New Gleenu se ještě stavíme v horách, protože chci, aby ses seznámila s mým velkým přítelem."
Víc už neřekl, neboť ho umlčel pár svěžích rtů.